Τὸ φύλλον λεπτὰ 40 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 45

ΗΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρέχον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀγάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἑτησία	δρ. 16.—	Ἑτησία . .	δρ. 20.—
Ἑξάμηνος . . .	» 8,50	Ἑξάμηνος	» 10,50
Τρίμηνος . . .	» 4,50	Τρίμηνος	» 5,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟΥ 1897

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 40. Ἐξωτερικ. λεπ. 45

Φύλλα παρωχημένων ἐτῶν, ἑκάστου λεπ. 60

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Τῆς Ἑβδομάδος ἀρ. 35, παρὰ τὸ Πανεπιστήμιον

Περίοδος Β'.—Τόμος 27ον | *Ἐν Ἀθήναις, 7 Νοεμβρίου 1920* | *Ἔτος 42ον.—Ἀριθ. 49*

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΑ'.

Εἴπαμε λοιπόν, πὼς τὸ ἐπαναστατημένο στράτευμα ἄρχισε τὸν Ἀλέκο στὴν πρόγκα.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ὁ μικρὸς Γεῶργος ἔτρεξε κοντά του καὶ τοῦ εἶπε:

— Βλέπεις τι ἔπαθες γιὰ νὰ μὴ μὲ συχωρέσῃς; Ἐγὼ εἶχα δίκιο!

Χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ καθόλου ὁ Ἀλέκος τῶβαλε στὰ πόδια. Κι' ἐπειδὴ ἔτρεχε περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους, — φευγαλὰς πρώτης τάξεως, βλέπετε, κι' ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, — κατάφερε νὰ τοὺς ἀφήσῃ ὅλους πίσω, νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν πρόγκα τους καὶ νὰ τρυπώσῃ στὸ σπίτι του.

— Τὶ χάλια εἶν' αὐτά; φώναξε ἡ μητέρα του, ὅταν τὸν εἶδε μὲ πρησμένο μάτι, μὲ γδαρμένη μύτη, μὲ ξεσχισμένα ροῦχα.

— Τίποτα, τῆς ἀποκρίθηκε. Ἔπαιζα μὲ τὰ παιδιά.

— Ὡραῖο παιχνίδι ἔκανες, μὰ τὴν ἀλήθεια!

— Ναί, ***δὲν μοῦ πέτυχε πολύ,*** ὡμολόγησε μὲ συντριβὴ ὁ Ἀλέκος.

Καὶ κλείστηκε ἀμέσως στὴν κάμαρά του, ὅπου ἄρχισε νὰ ἐπιδιορθώνῃ καὶ μοῦτρα καὶ ροῦχα.

(Συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ' (Συνέχεια)

«Λογάριαζα πὼς θἄχαν πάρει τὴν ἀνατολικὴ ἐκείνη μεριὰ τοῦ δάσους, ποὺ ἦταν λιγώτερο πυκνή . . . Ἀλλὰ τότε μπορεῖ νὰ μὴν ἦταν πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὸ σημεῖο ὅπου εἶχα σταματήσει...

«Τὸ κακὸ ἦταν πὼς δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ νυχτώσῃ. Τότε σκέφθηκα πὼς τὸ καλύτερο θἄταν νὰ μείνω στὸ μέρος ἐκεῖνο, καὶ νὰ ἀνάψω μιὰ φωτιά· πρῶτα γιατὶ ὁ κ. Οὐόλστων κι' ὁ Ἔρνέστος μποροῦσε νὰ τὴν ἔβλεπαν, κι' ἔπειτα γιατὶ ἡ λάμψη της θὰ πομάκρυνε τὰ θηρία, ποὺ τὰ οὐρλιάσματά τους ἀντηχοῦσαν στὴν περιοχή. . .

«Προτύτερα ὅμως, γυρίζοντας πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις, ἐφώναξα πολλὲς φορές . . .

«Καμμιὰ ἀπάντηση.

«Δὲν μοῦ ἔμενε παρὰ νὰ ρίξω μερικὲς τουφεκιές, καὶ τὸ ἔκαμα.

«Καμμιὰ τουφεκιὰ δὲν μοῦ ἀποκρίθηκε.

«Ὁπωσδήποτε, μοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσα, δεξιά, σὰν ἕνα σύραιμο μέσα στοὺς θάμνους...

«Ἀκράσθηκα κι' ἤμουν ἕτοιμος νὰ φωνάξω... Σκέφθηκα ὅμως ἀμέσως πὼς οὔτε ὁ κ. Οὐόλστων οὔτε ὁ ἀδελφός μου μποροῦσε νὰ ἐρχόνταν ἀπὸ 'κεῖνο τὸ μέρος... Θὰ μοῦ φώναζαν καὶ θάμαστε κηόλα ἀγκαλιασμένοι.

«Ὥστε θὰ ἦταν τίποτα ζῶα ποὺ ἐπλησίαζαν ἀπὸ κεῖ, κανένα σαρκοβόρο, ἴσως κανένα φίδι...

«Δὲν ἐπρόφθασα νὰ πάρω θέση ἀμυντική . . . Τέσσερα πελώρια σώματα ξεπρόβαλαν στὴ σκοτεινιά, τέσσεροι ἄνθρωποι, κι' ὄχι πίθηκοι ὅπως ἐνόμισα στὴν ἀρχή. Ὥρμησαν ἀπάνω μου, φωνάζοντας σὲ μιὰ γλῶσσα ποὺ δὲν τὴν καταλάβαινα, καὶ τότε βεβαιώθηκα πὼς εἶχα νὰ κάνω μὲ ἀγρίους.

«Ἄγριοι στὸ νησί μας!..

«Στὴ στιγμὴ ἀναποδογυρίσθηκα κι' αἰσθάνθηκα δυὸ γόνατα στὸ στῆθος μου . . . Κατόπι μοῦ ἔδεσαν τὰ χέρια, μὲ σήκω-

σαν, μ' ἔπιασαν ἀπὸ τοὺς ὤμους, μ' ἔσπρωξαν μπροστὰ καὶ μ' ἀνάγκασαν νὰ περπατῶ μαζί τους μὲ γρήγορο βῆμα.

Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἄρπαξε τὸ τουφέκι μου κι' ἕνας ἄλλος τὸν κυνηγετικό μου σάκκο . . . Φαινόταν πὼς δὲν ἤθελαν τὴ ζωή μου, γιὰ τὴν ὥρα τουλάχιστο...

«Ὅλη τὴ νύχτα, περπατήσαμε ἔτσι. . . Ἀλλὰ κατὰ ποιὰ διεύθυνση, δὲν κατόρθωνα νὰ καταλάβω... Τὸ μόνο ποὺ παρατηροῦσα ἦταν πὼς ἡ λόχμη φωτιζόταν ὁλοένα περισσότερο. Τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ἔφθανε ὡς τὸ ἔδαφος κι' ἦταν φανερὸ πὼς πλησιάζαμε στὴν ἀκτή...

«Ὥ! δὲ συλλογιζόμουν καθόλου τὸν ἑαυτό μου, ἀγαπητοί μου !..Συλλογιζόμουν ἐσᾶς; τοὺς κινδύνους ποὺ παρουσιαζόνταν μὲ τὸν ἐρχομὸ τῶν ἰθαγενῶν αὐτῶν στὸ νησί μας!.. Ἔφθανε νὰ πάρουν τὴν ἀκρογιαλιὰ ὡς τὸν ποταμὸ Μόντροζ καὶ νὰ τὸν περάσουν, γιὰ νὰ φθάσουν στὸ Ἀνατολικὸ Ἀκρωτήρι καὶ νὰ κατεβοῦν στὸ Φελσενχάϊμ. Κι' ἂν ἔφθαναν πρὶν νὰ γυρίσῃ ὁ «Εἰρίας», δὲν θἄσαστε βέβαια σὲ θέση νὰ τοὺς ἀποκρούσετε !...

— Μὰ δὲν εἶπες, Τζάκ, ρώτησε ὁ κ. Ζερμάττ, πὼς οἱ ἄγριοι αὐτοὶ εἶναι πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας;

— Πραγματικῶς, πατέρα,ἑξῆς ὡς ἑπτὰ λεῦγες ἀπὸ τὸ Μόντροζ, ἄρα καμμιὰ δεκαριὰ ἀπὸ ἐδῶ...

— Λοιπόν, σὲ δεκαπέντε μέρες τὸ πολύ, ὁ «Εἰρίας» θὰ βρίσκεται στὸν Ὅρμο τῆς Σωτηρίας, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ, καὶ δὲν θἄχουμε κανένα φόβο! Ἐξακολούθησε τὴ διήγησή σου...

Κι' ὁ Τζὰκ ἐξακολούθησε :

«— Μόνο τὸ πρωί, ὕστερ' ἀπὸ πολὺ δρόμο, χωρὶς νὰ σταθοῦμε στιγμή, φτάσαμε στοὺς βράχους τῆς ἀκρογιαλιᾶς.

«Ἐκεῖ βρήκαμε μαζεμένους καμμιὰ ἑκατοστὴ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς μασκαράδες, μαύρους σὰν τὸν ἔβενο, μισόγυμνους, χωμένους στὶς σπηλιὲς τῶν βράχων. Ἦταν ψαράδες, — ὑποθέτω, τουλάχιστο, — ποὺ ὁ ἀνατολικὸς ἄνεμος τοὺς ἔσπρωξε στὸ νησί μας καὶ πολὺ ἔβγαλαν τὶς πιρόγες τους στὴν ἀμμουδιά...

«Μόλις μὲ εἶδαν, ἔτρεξαν ὅλοι σὲ μένα . . . Μὲ κοίταζαν μὲ τόση ἔκπληξη καὶ περιέργεια, σὰ νἆταν ἡ πρώτη ποὺ ἔβλεπαν ἄνθρωπο λευκό. Δὲν εἶναι καθόλου παράξενο, ἀφοῦ τὰ εὐρωπαϊκὰ πλοῖα δὲν περνοῦν ἀπ' αὐτὰ τὰ μέρη τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ.

«Τελοσπάντων, ἀφοῦ μὲ παρατήρησαν ἀπὸ πολὺ κοντά, ξαναπῆραν τὴ φυσική τους ἀπάθεια κι' ἀδιαφορία ...Δὲν μὲ κακομεταχειρίστηκαν...Μοῦδωσαν μάλιστα καὶ μερικὰ ψητὰ ψάρια, ποὺ τὰ καταβρόχθισα, καθὼς ἤμουν πεινασμένος, κι' ἤπια νερὸ ἀπὸ ἕνα ρυάκι, ποὺ κατέβαινε ὡς τὴν ἀμμουδιά. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, οἱ ἄγριοι καθόνταν γύρω μου, σὰ νὰ μὲ φύλαγαν μὴ τοὺς φύγω.

«Αἰσθάνθηκα κάποια εὐχαρίστηση, ὅταν εἶδα πὼς τὸ τουφέκι μου, ποὺ οἱ ἄγριοι αὐτοὶ δὲν ἤξεραν νὰ τὸ μεταχειρισθοῦν, καθὼς κι' ὁ κυνηγετικός μου σάκκος ἀπείραχτος, εἶχαν τοποθετηθῆ στὰ πόδια ἑνὸς βράχου. Κι' ὑποσχέθηκα στὸν ἑαυτό μου, ἂν παρουσιαζόταν μιὰ καλὴ εὐκαιρία, νὰ φιλοδωρήσω αὐτοὺς τοὺς ἀραπάδες μὲ μερικὲς τουφεκιές...

«Ἐν' ἀπρόοπτο περιστατικὸ δὲν ἄργησε ν' ἀλλάξῃ αὐτὴ τὴν κατάσταση. Κατὰ τὶς ἐννιὰ τὸ βράδυ, στὴν ἄκρη τοῦ δάσους ποὺ ἔφτανε ὡς τοὺς βράχους, ἔγεινε μιὰ μεγάλη φασαρία, ἕνας θόρυβος φοβερός, ποὺ κατατρόμαξε τοὺς ἀγρίους . . . Καὶ φαντασθῆτε τὴν ἔκπληξή μου, ὅταν κατάλαβα τὴν αἰτία αὐτοῦ τοῦ θόρυβου : Ἦταν ἕνα κοπάδι ἐλέφαντες,—καμμιὰ τριανταριὰ τὸ λιγώτερο, — ποὺ ἀκολουθοῦσαν μὲ ἥσυχο βῆμα τὴν κοίτη τοῦ ρυακιοῦ !

«Ἀπερίγραπτος ὁ τρόμος τῶν ἀγρίων ! Φαίνεται πὼς ἦταν ἡ πρώτη φορὰ στὴ ζωή τους ποὺ ἔβλεπαν τέτοια θηρία, πελώρια, μὲ τόσο μακριὲς μύτες καὶ μὲ κάτι σὰν χεράκι στὴν ἄκρη τους . . . Ὅταν σηκώθηκαν οἱ προβοσκίδες, οἱ ἀραπάδες ἔσκυψαν, μαζεύθηκαν, ἔγειναν ἕνα κουβάρι κι' ὅταν ἀπὸ τὶς προβοσκίδες βγῆκαν ἤχοι σὰν σαλπίσματα, ὅπου φύγη-φύγη οἱ ἀραπάδες! Ἄλλοι τῶσκασαν ἀπὸ τοὺς βράχους, ἄλλοι προσπάθηαν νὰ ρίξουν στὴ θάλασσα τὶς πιρόγες τους, ἐνῷ οἱ ἐλέφαντες παρακολουθοῦσαν ἀπαθέστατα τὴ σκηνὴ αὐτὴ τοῦ πανικοῦ.

«Ἐγὼ ἔβλεπα 'ς αὐτὸν μιὰ εὐκαιρία ποὺ ἔπρεπε νὰ τὴν ὠφεληθῶ τὸ γρηγορώτερο· καί, χωρὶς νὰ χάσω καιρό, χωρὶς νὰ θελήσω νὰ μάθω πὼς θὰ τελείωνε αὐτὸ τὸ συναπάντημα ἐλεφάντων καὶ ἰθαγενῶν, ἔτρεξα στοὺς βράχους καὶ χώθηκα στὸ δάσος, ὅπου βρῆκα τὸν καλό μου Φὰλμπ νὰ μὲ περιμένῃ τριγυρίζοντας ἐκεῖ-μέσα... Ἐννοεῖται, ὅτι πρόφθασα νἀπάξω καὶ τὸ τουφέκι μου καὶ τὸν κυνηγετικό μου σάκκο, ποὺ τόσο θὰ μοῦ χρησίμευαν στὸ δρόμο...

«Περπάτησα ὅλη τὴ νύκτα, ὅλη τὴν ἄλλη μέρα, κυνηγῶντας γιὰ νὰ τρώγω καὶ μὴ σταματῶντας, παρὰ γιὰ νὰ ψήσω καὶ νὰ φάγω τὸ κυνήγι μου. Ἔτσι, σὲ εἰκοσιτέσσερες ὧρες, ἔφθασα στὴ δεξιὰ ὄχθη τοῦ Μόντροζ, ὄχι μακριὰ ἀπὸ τὸ νεροφράχτη.

«Ἤξερα τότε ποὺ βρισκόμουν καὶ κατέβηκα ὡς τὸ μικρὸ παραπόταμο, ποὺ ἀκολουθήσαμε τότε ὁ πατέρας μου κι' ἐγώ. Εἶχα νὰ περάσω πεδιάδες καὶ δάση πρὸς τὴν κοιλάδα τοῦ Γκρύνταλ, ὅπου ἔφθασα σήμερα τἀπόγεμα... Πέρασα τὸ Φραγμὸ καὶ ἦλθα . . . Ὦ, τί εὐχαρίστηση, ἀγαπητοί μου γονεῖς, ἀγαπητοί μου φίλοι, ποὺ σᾶς βρῆκα ὅλους στὸ Φελσενχάϊμ ! Γιατὶ φοβούμουν μὴν εἴχατε φύγει, γιὰ νὰ μὲ βρῆτε.»

Αὐτὴ τὴ διήγηση ἔκαμε ὁ Τζάκ, ποὺ δὲν ἐπροκάλεσε παρὰ τὶς δυὸ-τρεῖς ἐκεῖνες διακοπὲς ποὺ σημειώσαμε.

Καὶ τώρα παρουσιαζόταν τὸ ζήτημα : Τί νὰ ἦταν οἱ ἰθαγενεῖς ἐκεῖνοι; Ἀπὸ ποῦ νὰ εἶχαν ἔλθει ; . . Ἀπὸ τὴ δυτικὴ βέβαια ἀκτὴ τῆς Αὐστραλίας, ποὺ ἦταν ἡ πλησιέστερη στὸ νησὶ τῶν ἀποίκων,—ἐκτὸς ἂν ὑπῆρχε κανὲν' ἀρχιπέλαγος στὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, ἄγνωστο ἀκόμα, ὅπως ἦταν ὡς χθὲς κι' ἡ Νέα Ἑλβετία. Ἂν ὅμως οἱ ἄγριοι ἐκεῖνοι ἦταν Αὐστραλοί, ἂν ἀνῆκαν στὴ φυλὴ αὐτή, ποὺ κατέχει τὴν τελευταία βαθμίδα στὴν ἀνθρώπινη κλίμακα, ἔμενε ἀνεξήγητο πῶς κατάφεραν νὰ κάμουν ἕνα τόσο μακρινὸ ταξεῖδι μὲ πιρόγες. Ἐκτὸς πιὰ ἂν οἱ κακοκαιρίες τοὺς ἔσπρωξαν,χωρὶς νὰ θέλουν, τόσο μακριά...

Ἀλλὰ ὅποιοι κι' ἂν ἦταν, τώρα ποὺ εἶχαν ἰδῆ τὸν Τζάκ,ἤξεραν πιὰ πὼς τὸ νησὶ ἦταν κατοικημένο ἀπὸ ἀνθρώπους ἄλλης φυλῆς ἀπὸ τὴ δική τους. Τί θὰ ἔκαναν;...

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΤΟΞΟΤΕΣ

Ἕνας βασιλιὰς τῆς Περσίας εἶχε τρεῖς γιούς. Κι' οἱ τρεῖς ἦταν ὤμορφοι, δυνατοὶ κι' ἐπιδέξιοι τοξότες.

Καθένας ἀπ' αὐτοὺς πίστευε πὼς ξεπερνᾶ τοὺς ἄλλους σ' αὐτὴ τὴν τέχνη καὶ νόμιζε τὸν ἑαυτό του πιὸ ἄξιο ἀπὸ τοὺς ἄλλους δυό, νὰ τεντώνῃ τὴ χορδὴ τοῦ τόξου εὐκολώτερα,νὰ σημαδεύῃ πιὸ πετυχημένα καὶ νὰ ρίχνῃ τὴ σαΐτα μὲ χέρι πιὸ γρήγορο.

Μιὰ μέρα, ὁ βασιλιὰς ἐκάλεσε τὸν Ἀλαδίν, τὸν πιὸ μεγάλο γιό του.

— Θὰ μποροῦσες, τοῦ εἶπε, νὰ κτυπήσῃς στὴν καρδιὰ μὲ τὴ σαΐτα σου, τὸ πουλὶ ποὺ βλέπω ἀπάνω σ' ἐκεῖνο 'κεῖ τὸ δένδρο;

Ὁ Ἀλαδίν χαμογέλασε μὲ περηφάνεια.

— Νὰ τρυπήσω τὴν καρδιὰ ἐκείνου τοῦ πουλιοῦ, γιὰ μένα εἶναι παιχνίδι! εἶπε.

Καὶ τραβῶντας μὲ βιαστικὸ χέρι τὴ χορδὴ τοῦ τόξου του, ἑτοιμάστηκε νὰ βάλῃ τὴ σαΐτα.

— Στάσου ! στάσου ! τοῦ εἶπε ὁ πατέρας του. Στάσου μιὰ στιγμή!

Ὁ νέος ἔμεινε ἀκίνητος.

— Στάσου καὶ πές μου τί βλέπεις.

— Βλέπω τοὺς ψηλοὺς βράχους ποὺ μοιάζουν μὲ πύργους, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀλαδίν· βλέπω τὸ πλατὺ ποτάμι, ποὺ στὰ νερά του καθρεφτίζεται ὁ οὐρανός· βλέπω ἕνα δένδρο κι' ἕνα γυπαετό.

— Τραβήξου, εἶπε τότε ὁ βασιλιὰς μὲ περιφρόνηση· τραβήξου. Βλέπεις παραπολλὰ πράμματα! Ὅποιος σημαδεύει ἕνα πρᾶμμα, πρέπει νὰ βλέπῃ μόνο αὐτό, μόνο τὸ σκοπό του. Τραβήξου. Πήγαινε νὰ βρῆς τὸν ἀδελφό σου, τὸν Ἀχμέτ, καὶ πές του νἄρθῃ ἐδῶ ἀμέσως.

Σὲ λίγο, ὁ Ἀχμὲτ ἦταν μπρὸς στὸν πατέρα του, μὲ τὸ βασιλικὸ τόξο στὰ χέρια.

— Μπορεῖς νὰ σκοτώσῃς τὸ πουλὶ ποὺ βλέπεις στὸ δένδρο 'κεῖ-κάτω ; τὸν ρώτησε ὁ βασιλιάς.

— Σὲ μιὰ στιγμή, ὥσπου νὰ πετάξῃ μόνο ἡ σαΐτα καὶ θαναι στὰ πόδια σου, εἶπε ὁ Ἀχμέτ, τεντώνοντας μὲ δύναμη τὸ τόξο.

— Στάσου, στάσου ! τοῦ εἶπε ὁ πατέρας του.

Ὁ Ἀχμὲτ σταμάτησε.

— Στάσου καὶ πές μου τί βλέπεις.

— Βλέπω τὶς φοινικιές, ποὺ καυνισοῦνται στὸν ἀέρα· βλέπω τὸ δάσος ποὺ πρασινίζει στὰ πόδια τους· βλέπω τὰ σύννεφα ποὺ τρέχουν στὸν οὐρανό.

— Φτάνει, φτάνει, φώναξε ὁ βασιλιὰς· φτάνει ! Ὅποιος σημαδεύει ἕνα πρᾶμμα, πρέπει νὰ βλέπῃ μόνο αὐτό, μόνο τὸ σκοπό του. Κι' ἐσύ, σὰν τὸν Ἀλαδίν, βλέπετε παραπολλὰ πράμματα.Τώρα πήγαινε νὰ μοῦ φέρῃς τὸ Σελήμ.

Ὁ Σελήμ, ὁ μικρότερος ἀπὸ τ' ἀδελφια, φθάνει ἀμέσως καὶ μὲ γρήγορο βῆμα τρέχει στὸν πατέρα του νὰ μάθῃ τί τὸν θέλει.

— Πάρε αὐτὸ τὸ τόξο,Σελήμ, τοῦ λέει ὁ βασιλιάς, κι' ἂν μπορῆς, σκότωσέ μου τὸ πουλὶ σ' ἐκεῖνο τὸ δένδρο. Πρὶν σαΐτέψῃς ὅμως πές μου τί βλέπεις.

— Βλέπω ἕνα μάτι ποὺ λάμπει σὰ μαῦρο διαμάντι στὸ κεφάλι ἑνὸς γυπαετοῦ.

— Τράβα λοιπόν, τράβα ! Ρίξε τὴ σαΐτα σου ! φώναξε ὁ βασιλιὰς εὐχαριστημένος. Τὸ πουλὶ εἶναι σκοτωμένο. Ὅποιος σημαδεύει ἕνα πρᾶμμα, πρέπει νὰ βλέπῃ μόνο αὐτό, μόνο τὸ σκοπό του. Ἐσὺ βλέπεις μόνο τὸ μάτι τοῦ πουλιοῦ. Ἡ σαΐτα σου θὰ τὸ πετύχῃ.

Κι' ἀλήθεια, ἡ σαΐτα ἔφυγε κι' ὁ γυπαετὸς βρισκόταν σὲ λίγο στὰ πόδια τοῦ βασιλιᾶ.

(*Παράφραση*) ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΙΕΡΟ

...Οὔτε κρύση οὔτε στερνὴ προσφορὰ δακρύων σὲ μιὰ λήκυθο, πάνω ἀπὸ κάποιον τάφο...

Σὰν τὸ λουλούδι ὁ πόνος γιγαντώνει,
—δροσιὰ τὰ δάκρυα καὶ φωλιὰ τὰ στήθη,
Ἀγύριστα χρόνοι περνοῦν καὶ χρόνοι,
μὰ Ἐσένα, δὲν σ' ἀγγίζει Ἐσένα ἡ λήθη.

Βαθειὰ μας! Ξένη ἀκέψη δὲν θολώνει
τὴ Σκιὰ σου στῆς καρδιᾶς τὰ μύχια βύθη...
...καὶ τὶς ἀπέραντες νυχτιές, τὴν γκιώνη
ποὺ ἀκούω νὰ κλαίῃ, σὰν ἕνα παραμύθι,

κάποιας ψυχούλας τὴ λιγόζωη ζήση
σὰν πονεμένο λογισμὸ μου φέρνω
σὰν παραμύθι...,ὅμως κι' ἂν ἔχῃς σβύσει,

γύρω, ἀδερφέ μου,τρεπουγάει ἡ ψυχή Σου,
—Σὰν ἄστρο μάγων λάμπει ἡ θύμησή Σου
στὴν ὄγρια μοναξιὰ ποὺ παραδέρνω...

8βριος 1920 ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΚΡΙΔΗΣ

ΣΤΙΣ ΒΡΥΣΕΣ, ΣΤΑ ΛΙΒΑΔΙΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ.379)

«Νά,ἐκεῖ ποῦ τελειώνει ὁ δρόμος ὁ ἄσπρος, μακριὰ ἀπὸ τὴν πολιτεία, ἐκεῖ στὰ λόγγα...«Καρτερεῖτε καὶ μένα,κορίτσια,ἔρχομαι... Γιαγιὰ Μαρίνα, γιὰ τὸ βασιλόπουλο μωλογᾶς μὲ τ' ἄργυρο σπαθί, ποὺ τὸ πῆραν οἱ νεράϊδες;... Κορίτσια, ἤρθε ἡ Φρόσω ! Πῶς θὰ χαροῦν! Ἤρθε ἡ Φρόσω ἀπὸ τὴν πολιτεία ! Ἡ θειά μου, οὔτε θὰ μὲ ἰδῆ ποὺ ἤρθα.»

* * *

Ἄνοιξε τὴν πόρτα. Κανένας δὲν τὴν κατάλαβε. Βγῆκε ἔξω καὶ τράβηξε στὸν ἄσπρο δρόμο, τὸν πλατύ, τὸν σκονισμένο, ποὺ εἶναι δίχως λουλούδια κι' ἄχλωρος, ποὺ τὸν ἔκαναν οἱ ἄνθρωποι γιὰ νὰ περνοῦν τ' ἁμάξια καὶ τ' αὐτοκίνητα. Στὸ τέλος τοῦ δρόμου εἶναι τὸ ὄνειρο τῆς εὐτυχίας. Κορίτσια παίζουν στ' ἀλώνι, κι' ἡ Μαρίνα λέει τὸ παραμύθι της καὶ τὸ φεγγάρι ψηλὰ γαλήνιο καὶ μελιχρό. Καμμιὰ μαυρίλα στὸν οὐρανό, κανένα σύγνεφο. Χορτάρια, λουλούδια καὶ νερὰ καθαρὰ καὶ κρύα.Σὰν φτάσῃ ἐκεῖ, θὰ πλύνῃ τὰ πόδια της ἀπὸ τὶς σκόνες τῆς πολιτείας τῆς κακῆς καὶ τοῦ δρόμου τοῦ ἄχλωρου καὶ σκονισμένου.

* * *

Ὅταν ἐξημέρωσε, ἡ Κυρία κατήγγειλε στὴν ἀστυνομία, ὅτι ἡ ὑπηρέτριά της τάδε, τάδε κ.τ.λ. κτλ. ἔφυγε τὴ νύκτα. Ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν εἶχεν ἀντιληφθῆ ἂν τῆς ἔκλεψε τίποτε. Ἀλλὰ ἦταν βέβαιη, ὅτι κάτι θὰ τῆς ἔκλεψε, δὲν μποροῦσε, «διότι ἄλλως δὲν ἐξηγεῖτο ἡ νυκτερινὴ ἀπόδρασίς της».

* * *

Ἡ Κυρὰ-Παρασκευή, γειτόνισσα τῆς Κυρίας, κοντὰ τὰ ξημερώματα, σηκώθηκε νὰ κλείσῃ τὸ παράθυρο, γιατὶ ξέρετε τὴν ἄνοιξη κοντὰ τὰ ξημερώματα κάνει κρύο τσουχτερό, Σηκώθηκε ποὺ λέτε ἀπ' τὸ στρῶμα της νὰ κλείσῃ τὸ παράθυρο κι' εἶδε στὸ δρόμο νὰ περνᾶ ἕνας ἄνθρωπος. Ἔβγαλε πρῶτα τὸ κεφάλι της ἔξω, ὕστερα καὶ τὸ λαιμό, μὲ ὅλο τὸ κορμί της κι' ἔσκυψε στὸ παράθυρο καὶ παρακολούθησε ὡς πέρα στὴν γωνία τὸν ἄνθρωπο. Μὰ δὲν μπόρεσε νὰ διακρίνῃ τὸ ἄτομο,γιατὶ ὅπως εἶχε γείρει τὸ φεγγάρι πρὸς τὴ δύση, τὰ σπίτια ἔριχναν ἥσκιο σκοτεινὸ στὸ δρόμο. Καὶ τὰ φανάρια πάλε τοῦ δρόμου εἶχαν σβύσει. Ὥστε ποῦ νὰ διακρίνῃς; Ἔπειτα ἦταν κι' ἀπὸ τὸν ὕπνο. Ἡ κυρὰ-Παρασκευὴ βρῆκε ἀφορμὴ νὰ πῇ μερικὰ γιὰ τὸν «προκομμένο δήμαρχό μας», ποὺ δὲν φροντίζει νὰ βάζουν ἀρκετὸ πετρέλαιο στὰ φανάρια, γιὰ νὰ μὴ σβύνουν πρὶν ξημερώσῃ, ὥστε νὰ μὴ μπορῇ κανένας νὰ διακρίνῃ ποιὸς περνᾶ τὴ νύχτα στὸ δρόμο.

* * *

Ἡ Πασχάλαινα ἐβεβαίωνε ὅτι ἡ ἀνεψιά της εἶναι «στὸν κόρφο τοῦ Θεοῦ»· «στὸν Παράδεισο», τρώει, πίνει, κάθεται, παχαίνει. Μακάρι νὰ εἶχαν κι' ἄλλες τὴν τύχη τῆς ἀνεψιᾶς της!«Τὸ καλὸ ποὺ ἔκανα ἐγὼ τῆς ἀνεψιᾶς μου, δὲν ἀξιώθηκε ἀκόμα οὔτε μάνα οὔτε πατέρας νὰ κάνουν στὰ παιδιά τους».

ΑΘ. Χ. ΠΑΠΑΧΑΡΙΣΗΣ

ΗΜΕΡΕΣ ΚΑΙ ΗΜΕΡΕΣ...

Κάποιες ἡμέρες λάμπουνε σὰ φάροι
Στῆς ζωῆς μου τὸ πέλαγος τὸ ζοφερόν.
Ἔχουν αὐτὲς τῶν ἀναμνήσεων τὴ χάρη
Καὶ τὴ μαγεία εὐτυχισμένων ἡμερῶν.

Ἀλλὰ κι' οἱ ἄλλες ποὺχουν σβύσει μὲ ἡσυχία
Καὶ χωρὶς λάμψη μέσ' στῶν χρόνων τὴ ροή,
Μήπως γιὰ μένα δὲν ἐστάθηκαν ζωή;
Μήπως δὲν εἶναι κι' ἡ γαλήνη μιὰ εὐτυχία;

[Διασκευὴ ἀπὸ ποίημα τοῦ ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΥ]

ΟΙ ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΙ

«Μπᾶ, τί βλέπω ;.. Ὁ κὺρ-Πίθηκος ταξειδεύει μὲ πανί. Ἡ βάρκα του ὅμως δὲν μοῦ φαίνεται καθόλου στερεή ! — Ὦ, κύριε Ρινόκερε, καλημέρα σας ! Ἴσαλισα ποὺ σᾶς ζητοῦσα... Δὲν νομίζετε πὼς τὸ πανί μου εἶναι πάρα πολὺ μεγάλο, γιὰ τὸ κουρελοτοῦφλο ποὺ μοῦ χρησιμεύει γιὰ βάρκα;.. — Ὅ,τι τοῦλεγα κι' ἐγώ, ἀγαπητέ μου κύριε Πίθηκε! Κι' ἔχω τὴν ἰδέα, πὼς ἂν ἐβάζατε τὸ πανί σας στὰ κέρατά μου, δὲν θἄχατε πιὰ κανένα φόβο νὰ βουλιάξετε... Αὐτὸ μὲ συμφέρει καὶ μένα, γιατὶ ἡ δρασή μου ἄρχισε νἀδυνατίζῃ καὶ δὲν βλέπω καλὰ ποῦ πηγαίνω.—Ὡραῖα λοιπόν ! ἂς ἐνωθοῦμε ! — Ναί, ναί, ἐγὼ θὰ κολυμπῶ γιὰ σένα καὶ σὺ θὰ κυβερνᾷς γιὰ μένα !» Ἔτσι, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ Πίθηκος κι' ὁ Ρινόκερος κάνουν τὰ ποταμίσια τους ταξίδια μαζί, ὅπως τοὺς βλέπετε. Κι' εἶναι κι' οἱ δυὸ πολὺ εὐχαριστημένοι.

ΑΒΥΣΣΙΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΨΗΦΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΣΗΜΑΙ ἡ Κυριακὴ τῶν Ἐκλογῶν. αὐτὸ τὴ πού σᾶς γράφω. Σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα ὡς ἐκεῖ κάτω, στὰ μέτωπα, οἱ πολῖτες ἐξασκοῦν τὸ «ἱερώτερό τους δικαίωμα». Κάθε ἐργασία ἔχει σταματήσει, κάθε ἄλλη φροντίδα ἔχει ἀναβληθῆ, κάθε ἄλλη σκέψη ἔχει παραμερισθῆ. Σήμερα δὲν κάνουν τίποτ' ἄλλο: ψηφίζουν. Οὔτε μιλοῦν γι' ἄλλο οὔτε σκέπτουνται. Ἀδύνατο νὰ ποφύγῃ κανεὶς τὴν ἐπίδραση τοῦ «περιβάλλοντος»! Κι' ἐγώ, μέσα στὸ ἴδιο «περιβάλλον», δὲν μπορῶ παρὰ νὰ ὑποστῶ τὴν ἴδια ἐπίδραση. Ἄλλο θέμα δὲν βρίσκω σήμερα, σὰ νὰ μὴν ὑπῆρχαν στὸν κόσμο παρὰ κάλπες, σφαιρίδια, ὑποψήφιοι καὶ ἐκλογεῖς. Καὶ γιὰ τίποτ' ἄλλο δὲν θὰ μποροῦσα νὰ μιλήσω, παρὰ γι' αὐτὸ τὸ «ἱερὸν δικαίωμα τοῦ πολίτου».

Πόσοι αἰῶνες, ἀλήθεια, ἔπρεπε νὰ περάσουν γιὰ νὰ τὸ ἀποκτήση! Καὶ πόσες ἐπαναστάσεις νὰ γίνουν, πόσο αἷμα νὰ χυθῆ στὸν κόσμο, ὡς νὰ καθιερωθῆ ἡ μεγάλη αὐτὴ λαϊκὴ ἐλευθερία! Ἐννοῶ ἀφοῦ καταλύθηκαν οἱ ἀρχαῖες δημοκρατίες, ὅπου πάλι ἐψήφιζαν ὅλοι οἱ πολῖτες, κι' ἀφοῦ ἔγεινε κοσμοκράτειρα ἡ ἀπολυταρχία τῆς Ρώμης, κι' ἀφοῦ ἄρχισε ἡ μαύρη ἐκείνη σκλαβιὰ τοῦ φεουδαρχικοῦ Μεσαίωνα. Ναί, αἰῶνες ὁλόκληροι. Ἐψήφιζαν βέβαια καὶ τότε, ἀλλὰ ὄχι ὅλοι· μόνο λίγοι προνομοῦχοι. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως, μὲ τοὺς ἀγῶνες, μὲ τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων τῆς ἐλευθερίας, οἱ προνομοῦχοι αὐτοὶ γινόνταν ὁλοένα περισσότεροι. Πρῶτα ἦταν οἱ ἄρχοντες, οἱ μεγιστᾶνες, οἱ εὐγενεῖς, οἱ κληρικοί. Ἔπειτα προστέθηκαν 'ς αὐτοὺς κι' οἱ ἀστοί, οἱ πλούσιοι, οἱ τραπεζῖτες π.χ. κι' οἱ ἔμποροι, ὅσοι εἶχαν μιὰ ὡρισμένη περιουσία. Ἔπειτα κι' οἱ γραμματισμένοι, οἱ δασκάλοι, οἱ ἐπιστήμονες. Ἔπειτα οἱ καλλιτέχνες, οἱ ἀρχιτεχνῖτες καὶ καθεξῆς. Σιγὰ-σιγὰ τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου ἁπλωνόταν στὴ λαϊκὴ μάζα, γινόταν γενικώτερο. Καὶ τέλος ἡ ψηφοφορία ἔγεινε καθολική.

Σήμερα, στὰ ἐλεύθερα Κράτη, κάθε πολίτης, κι' ὁ πιὸ φτωχός, κι' ὁ πιὸ ἀγράμματος, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ψηφίζη. Μόνο σὲ κάποιες περιστάσεις τὸ χάνει· ὅταν π. χ. ἔχει καταδικασθῆ γιὰ ἔγκλημα. Ἀλλοιώτικα μπορεῖ νὰ ψηφίζη, ὁποιος κι' ἂν εἶναι, ὅ,τι κι' ἂν εἶναι: μὰ καλός, μὰ κακός, ἀδιάφορο! Θὰ πάρη τὸ σφαιρίδιό του καὶ θὰ τὸ ρίξη ὅπου θέλη, σὰν τὸν καλύτερο. Γιατί ἕνα σφαιρίδιο θὰ πάρη κι' αὐτός. Ἄλλοτε, οἱ καλύτεροι νὰ ποῦμε, εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ ρίχνουν δύο, τρία, πέντε, δέκα σφαιρίδια, ἀναλόγως τῆς ἀξίας ποὺ ἀναγνώριζε σὲ κάθε ἐκλογέα τὸ Κράτος. Σήμερα πάει κι' αὐτὸ τὸ προνόμιο: «πρὸ τῆς κάλπης ὅλοι ἴσοι», ὅπως καὶ πρὸ τοῦ νόμου. Τώρα τελευταῖα μάλιστα, σὲ μερικὰ Κράτη, πῆραν τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου κι' οἱ γυναῖκες. Σὲ λίγο θὰ τὸ ἔχουν παντοῦ. Καὶ στὴν Ἑλλάδα ἐπίσης...

Αὐτὸ εἶναι ποὺ λένε ἡ μεγάλη «λαϊκὴ κυριαρχία». Ὁ λαὸς κυβερνᾷ, ὁ λαὸς κρίνει κι' ἀποφασίζει, ὁ λαὸς κάνει ὅ,τι θέλει. Ἐκλέγει πρῶτα τὸ πολίτευμα ποὺ τοῦ ἀρέσει, κι' ἔπειτα ἐκείνους ποὺ θέλει νὰ τὸ ἐφαρμόζουν. Θὰ πῆτε: ὁ λαὸς δὲν ἐκλέγει οὔτε Πρωθυπουργούς, οὔτε Ὑπουργούς, οὔτε Νομάρχες, οὔτε Στρατάρχες. Ναί, μὰ ἐκλέγει ἀντιπροσώπους, βουλευτές. Κι' αὐτοὶ πάλι, ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ, ἐκλέγουν τοὺς Πρωθυπουργοὺς καὶ τοὺς Ὑπουργούς, ποὺ θὰ διορίσουν τοὺς Νομάρχες καὶ τοὺς Στρατάρχες. Ἔτσι εἶναι ὁ μηχανισμὸς στὰ συνταγματικὰ καὶ τὰ δημοκρατικὰ πολιτεύματα. Ὁ καθαυτὸ ἄρχοντας εἶναι ὁ λαός. Μὲ τὴν ψῆφο τοῦ διευθύνει τὰ πάντα.

Πολλοὶ τώρα, σὲ πολλὲς περιστάσεις, ἔβαλαν κάτω αὐτὸ τὸ ζήτημα. Τόσο μεγάλη ἐλευθερία εἶναι καλή; Ὅταν ἡ πλειονοψηφία τοῦ λαοῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀγράμματους, ἀπὸ ἀμόρφωτους, ἀπὸ ἀνίδεους, συμφέρει νὰ κυβερνᾷ ὁ λαός; Δὲν γελιέται εὔκολα; δὲν κάνει λάθη; δὲν παρασύρεται ἀπὸ δημαγωγούς; δὲν πιστεύει σ' ἐπιτήδειους συκοφάντες; Κι' ἐπομένως δὲν θᾶταν προτιμώτερο νὰ ἔχουν ψῆφο μόνο ὅσοι ἔχουν κάποια προσόντα; — Ναί, βέβαια, ἡ καθολικὴ ψηφοφορία προϋποθέτει ἕνα λαὸ πολὺ μορφωμένο, πολὺ ἀνεβασμένο, ἕνα λαὸ τέλειο, ἰδανικό, σὰν ἐκείνους τῶν ἀρχαίων δημοκρατιῶν, ὅπου κι' ὁ τελευταῖος πολίτης ἦταν ἄνθρωπος, ἱκανὸς νὰ σκεφθῆ καὶ νὰ κρίνη. Ὅμως πολλοὶ κοινωνιολόγοι ὑποστηρίζουν, πὼς ὁ λαὸς ἔχει τὸ ἔνστικτο πὼς τὸν ὁδηγεῖ, ἢ πὼς ὅλα μαζὶ τὰ ἄτομα μιᾶς φυλῆς ἀποτελοῦν ἕναν ἄνθρωπο τέλειο. Ἔπειτα, ὁ λαὸς παντοῦ, ὁλοένα φωτίζεται κι' ὁλοένα ἀνεβαίνει. Ἀδύνατο πιὰ νὰ τοῦ πάρη κανεὶς πίσω τὴν ἐλευθερία, ποὺ τοῦ δόθηκε μιὰ φορά. Ἀπεναντίας, ὁ λαὸς θὰ παίρνη ὁλοένα περισσότερες ἐλευθερίες. Αὐτὸ εἶναι τὸ πνεῦμα ποὺ ἄρχισε νὰ ἐπικρατῆ στὸν κόσμο κυρίως μετὰ τὴ Γαλλικὴ Ἐπανάσταση.

Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι μπορῶ νὰ σταθῶ ἐδῶ. Ἐπειδὴ σήμερα εἶναι ἡμέρα ἐκλογῶν καὶ δὲν θὰ μποροῦσα νὰ γράψω τίποτ' ἄλλο, δὲν σημαίνει πὼς πρέπει νὰ σᾶς κάμω καί . . . πολιτειολόγους! Θᾶταν πολὺ ἐπικίνδυνο, γιατί στὴν Ἑλλάδα εὔκολα γίνονται πολιτειολόγοι. Καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια ἔχουμε τόσους πολλούς, ὥστε θὰ σᾶς συμβούλευα, νἀφήσετε τὴν πολιτεία στὰ χέρια τους· καὶ σεῖς νὰ διαλέξετε ἄλλο στάδιο καὶ νὰ τραπῆτε 'ς ἄλλες μελέτες. Μὴν πῆτε πὼς ἔχετε κλίση, γιατὶ θὰ βγῆτε γελασμένοι. Στὴν Ἑλλάδα, κάθε παιδί, ἅμα φθάση στὰ δώδεκα χρόνια, αἰσθάνεται μιὰ «ἀκατανίκητη» κλίση πρὸς τὰ πολιτικά. Ἀλλὰ δὲν εἶναι παρὰ ἡ ἐπίδραση τοῦ περιβάλλοντος ποὺ λέγαμε στὴν ἀρχή. Κι' ὅσο νωρίτερα τὴ νικᾶει κανείς, τόσο καλύτερα.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΑ' (Συνέχεια).

Μ' αὐτὴ τὴ σκέψη, κλονίστηκα κι' ἐγὼ τόσο πολύ, ὥστε πιάστηκ' ἀπὸ ἕνα κλαδὶ τοῦ φράχτη, γιὰ νὰ μὴν πέσω.

Ἀλλὰ δὲν ἦταν στιγμὴ γιὰ νὰ λιποψυχήσω.

— Ποῦ εἶναι ἡ κυρία Μίλλιγκαν; ρώτησα. Ποῦ εἶναι ὁ Ἀρθοῦρος;

Ἡ Λίζα κίνησε τὰ χείλη γιὰ νὰ μ' ἀπαντήση. Ἀλλ' ἀπὸ τὸ στόμα της δὲν βγῆκαν παρὰ ἠχοι σχεδὸν ἀναρθροι. Στενοχωρήθηκε τότε κι' ἄρχισε πάλι νὰ μοῦ κάνη νεύματα, γιὰ νὰ μοῦ δώση νὰ καταλάβω γρηγορώτερα ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε νὰ πῆ, γιατὶ ἡ γλῶσσα της καὶ τὸ μυαλό της δὲν ἦταν ἀκόμα συνηθισμένα νὰ μεταχειρίζονται τὸ λόγο.

Καθὼς παρακολουθοῦσα μὲ τὰ μάτια τὴ μιμική της, ποὺ ὁ Ματτίας δὲν τὴν καταλάβαινε καθόλου, εἶδα μακρυὰ στὸ περιβόλι, στὴ στροφὴ μιᾶς δενδροστοιχίας, ἕνα μακρουλὸ ἁμαξάκι, ποὺ τὸ ἔσπρωχνε ἕνας ὑπηρέτης. Στὸ ἁμαξάκι αὐτὸ ἦταν ξαπλωμένος ὁ Ἀρθοῦρος κι' ἀπὸ πίσω ἐρχόταν ἡ μητέρα του. Ἔσκυψα μπροστὰ γιὰ νὰ ἰδῶ καλύτερα... καὶ τότε εἶδα καὶ τὸν κ. Τζέϊμς Μίλλιγκαν!

Ἀμέσως ἔσκυψα, κρύφθηκα πίσω ἀπὸ τὸ φράχτη κι' εἶπα βιαστικὰ τοῦ Ματτία νὰ κάμῃ κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο, χωρὶς νὰ συλλογισθῆ πὼς ὁ κ. Τζέϊμς Μίλλιγκαν δὲν ἐγνώριζε τὸ σύντροφό μου.

Ἅμα πέρασε τὸ πρῶτο κίνημα τοῦ φόβου, σκέφθηκα πὼς ἡ Λίζα θἀπόρησε πολὺ γιὰ τὴν ξαφνική μας ἐξαφάνιση. Σηκώθηκα λοιπὸν λιγάκι καὶ τῆς εἶπα σιγά:

— Ὁ κ. Τζέϊμς Μίλλιγκαν δὲν κάνει νὰ μὲ ἰδῆ... θὰ μὲ ἀνάγκαζε νὰ γυρίσω στὴν Ἀγγλία!...

Σήκωσε τὰ δυό της χέρια τρομαγμένη.

— Μὴν κουνηθῆς, ἐξακολούθησα, μὴν πῆς τίποτα γιὰ μᾶς. Αὔριο τὸ πρωΐ στὶς ἑννιὰ θὰ ξαναλθουμε... Θὰ μᾶς βρῆς ἐδῶ... Προσπάθησε νὰ εἶσαι μόνη... Πήγαινε τώρα. Ἐκείνη ἐδίσταζε.

— Σὲ παρακαλῶ, φύγε!.. Ἀλλοιώτικα μὲ καταστρέφεις!

Λέγωντας αὐτά, ἀπομακρύνθηκα μὲ τὸ Ματτία πρὸς τὸν τοῖχο, ποὺ μᾶς ἔκρυβε ὁλωσδιόλου. Ἀπὸ κεῖ, τρέχωντας, χωθήκαμε σταβλίτσα. Κι' ἀφοῦ ἐξασφαλισθήκαμε ἔτσι, μπορέσαμε νὰ σταθοῦμε λίγο καὶ νὰ μιλήσουμε.

Τὰ πρῶτα μας λόγια ἦταν γιὰ τὴ χαρά μας, γιὰ τὴ μεγάλη μας χαρά. Ἔπειτα ὅμως ὁ Ματτίας μοῦ εἶπε:

— Ξέρεις, δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ περιμένω ὡς αὔριο, γιὰ νὰ ἰδῶ τὴν κυρία Μίλλιγκαν... Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ κ. Τζέϊμς Μίλλιγκαν θὰ μποροῦσε νὰ ξεκάνη τὸν Ἀρθοῦρο... Τώρ' ἀμέσως θὰ πάω νὰ βρῶ τὴν κυρία Μίλλιγκαν καὶ νὰ τῆς πῶ ὅσα ξέρουμε... Κι' ἐπειδὴ ὁ κ. Μίλλιγκαν δὲν μὲ εἶδε ποτέ του, ὁ νοῦς του δὲν θὰ πάη βέβαια σὲ σένα καὶ στὴν οἰκογένεια Δρίσκολλ. Ἔτσι ἡ κυρία Μίλλιγκαν θὰ μπορέση νὰ σκεφθῆ καὶ νὰ μᾶς πῆ τί πρέπει νὰ κάμουμε ὕστερα.

Τὸ σχέδιο τοῦ Ματτία δὲν ἦταν καθόλου ἄσχημο. Τοῦ εἶπα λοιπὸν νὰ πάη καὶ νὰ γυρίση νὰ μὲ βρῆ. Θὰ τὸν περίμενα στὶς καστανιὲς ποὺ ἦταν ἐκεῖ κοντά. Κι' ἂν τυχὸν παρουσιαζόταν ὁ κ. Μίλλιγκαν, εὔκολα θὰ μποροῦσα νὰ κρυφθῶ στὸ δασάκι ἐκεῖνο.

Πολλὴν ὥρα περίμενα, ξαπλωμένος στὰ βρύα, τὸ γυρισμὸ τοῦ Ματτία. Καὶ πιὸ πολὺ ἀπὸ δέκα φορὲς συλλογίσθηκα μήπως δὲν συνεννοηθήκαμε καλά, ὅταν τέλος τὸν εἶδα νὰ ἔρχεται μαζὶ μὲ τὴν κυρία Μίλλιγκαν.

Ἔτρεξα νὰ τὴν προπαντήσω καὶ, ἁρπάζωντας τὸ χέρι ποὺ μοῦ ἔτεινε, τῆς τὸ φίλησα. Ἐκείνη ὅμως ἔσκυψε, μάγκαλιασε καὶ μὲ φίλησε στὸ μέτωπο τρυφερά.

Ἦταν ἡ δεύτερη φορὰ ποὺ μὲ φιλοῦσε. Μοῦ φάνηκε ὅμως πὼς τὴν πρώτη, δὲν μὲ εἶχε σφίξει τόσον δυνατὰ στὴν ἀγκαλιά της...

— Ἀγαπημένο μου παιδί! εἶπε. Καὶ μὲ τἄσπρα της ἀδρὰ δάκτυλα παραμέρισε τὰ μαλλιά μου καὶ μὲ κοίταξε καλά, καλά...

— Ναί... ναί... ψιθύρισε.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἀποκρινόνταν βέβαια σὲ κάποια της σκέψη. Ἀλλ' ἀπὸ τὴ συγκίνησή μου, ἤμουν ἀνίκανος νὰ μαντεύσω τὴ σκέψη αὐτή. Αἰσθανόμουν τὴν ἀγάπη, τὴν τρυφερότητα τῆς κυρίας Μίλλιγκαν κι' αὐτό, γιὰ τὴν ὥρα, μοῦ ἔφθανε. Δὲν ζητοῦσα τίποτα περισσότερο.

— Παιδί μου, μοῦ εἶπε χωρὶς νὰ πάψη νὰ μὲ κοιτάζη ὁ σύντροφός σου μοῦ ἀνεκοίνωσε πολὺ σοβαρὰ πράγματα. Μοῦ κάνεις τὴ χάρη νὰ μοῦ πῆς καὶ σὺ ὅσα ξέρεις γιὰ τὴν οἰκογένεια Δρίσκολλ καὶ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ κυρίου Τζέϊμς Μίλλιγκαν;

Τῆς ἔκαμα τὴ διήγηση ποὺ μοῦ ζήτησε· καὶ δὲν μὲ διέκοψε, παρὰ γιὰ νὰ μὲ ρωτήση μερικὲς λεπτομέρειες, ποὺ πρέπει νὰ ἦταν σπουδαῖες. Ποτὲ δὲν μάκουσε ἄνθρωπος μὲ μεγαλύτερη προσοχή. Τὰ μάτια της δὲν ἄφιναν στιγμὴ τὰ δικά μου.

Ἅμα τελείωσα, ἡ κ. Μίλλιγκαν ἔμεινε σιωπηλή, κοιτάζωντας με ὁλοένα, κάμποση ὥρα. Ἔπειτα μοῦ εἶπε:

— Ὅλα αὐτὰ εἶναι πολὺ σοβαρὰ γιὰ σένα καὶ γιὰ μᾶς ὅλους. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐνεργήσουμε μὲ μεγάλη φρόνηση καὶ ἀφοῦ συμβουλευθοῦμε ἀνθρώπους ἱκανοὺς νὰ μᾶς ὁδηγήσουν. Ὡς τότε ὅμως πρέπει νὰ θεωρήσαι σὰ σύντροφος, σὰ φίλος — (ἐδῶ ἐδίστασε λίγο,) — σὰν ἀδελφὸς τοῦ Ἀρθούρου, κι' ἀπὸ σήμερα, ἐσὺ κι' ὁ μικρός σου σύντροφος, νἀφήσετε τὴν ἀθλία αὐτὴ ζωή. Σὲ δυὸ ὧρες πρέπει νὰ εἶσθε στὸ Τερριτέ, στὸ Ξενοδοχεῖο τῶν Ἄλπεων. Ἐκεῖ θὰ στείλω ἕνα πρόσωπο τῆς ἐμπιστοσύνης μου, νὰ φροντίση γιὰ τὴν ἐγκατάστασή σας. Κι' ἐκεῖ θὰ ξαναϊδωθοῦμε, γιατὶ τώρα εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ σᾶς ἀφήσω.

Μὲ φίλησε πάλι καί, ἀφοῦ ἔδωσε τὸ χέρι στὸ Ματτί, ἔφυγε γρήγορά.

— Τί εἶπες λοιπὸν στὴν κυρία Μίλλιγκαν; ρώτησα τὸ σύντροφό μου.

— Αὐτὰ ποὺ τῆς εἶπες καὶ σὺ καὶ πολλὰ ἄλλα ἀκόμα. Ἀ, τί καλὴ κυρία!

— Τὸν Ἀρθοῦρο... τὸν εἶδες;

— Ἀπὸ μακριὰ μόνο . . . Μοῦ φάνηκ ὅμως πολὺ καλὸ παιδί.

Ἐξακολούθησα νὰ ρωτῶ τὸ Ματτία· ἀλλ' ἀπέφευγε νὰ μοῦ ἀπαντᾷ ἢ τὰ μασσοῦσε. Τότε μιλήσαμε γιὰ πράγματα ἀδιάφορα ὥς τὴ στιγμὴ ποὺ, κατὰ τὴν ὁδηγία τῆς κυρίας Μίλλιγκαν, παρουσιασθήκαμε στὸ Ξενοδοχεῖο τῶν Ἄλπεων. Ἂν καὶ φορούσαμε ἀκόμα τὰ φτωχικά μας ροῦχα, μᾶς ὑποδέχτηκε ἕνας ὑπηρέτης μὲ μαῦρο φράκο κι' ἄσπρο λαιμοδέτη καὶ μᾶς ὁδήγησε στὸ ἀπαρταμέντο μας. Τί ὡμορφο ποὺ μᾶς φάνηκε τὸ δωμάτιό μας! Εἶχε δυὸ κάτασπρα κρεβάτια· τὰ παράθυρα ἔβλεπαν σὲ μιὰ βεράντα, κρεμαστὴ ἀπάνω ἀπὸ τὴ λίμνη· κι' ἡ θέα ἀπὸ κεῖ ἦταν κάτι θαυμάσιο. Ὅταν ἀποφασίσαμε νὰ γυρίσουμε στὸ δωμάτιό μας, βρήκαμε πάλι τὸν ὑπηρέτη ποὺ στεκόταν ἀκίνητος, περιμένοντας τὶς διαταγές μας. Μᾶς ρώτησε τί θέλαμε νὰ γευματίσουμε, γιὰ νὰ μᾶς τὸ φέρη στὴ βεράντα μας.

— Ἔχετε ταρτίνες; ρώτησε ὁ Ματτίας.

— Ταρτίνες μὲ φράουλα, ταρτίνες μὲ φραγκοστάφυλο καὶ ταρτίνες μὲ βερύκοκο.

— Καλά, φέρε μας!

— Κι' ἀπὸ τὶς τρεῖς;

— Μάλιστα.

— Καὶ τί ἐντράδα θέλετε; τί ψητό; τί χόρτο;

Σὲ κάθε πρότασή, ὁ Ματτίας γαύρλωνε τὰ μάτια, μὰ δὲν τὰ ἔχανε καθόλου.

— Ὅ,τι θέλετε, εἶπε.

Ὁ ὑπηρέτης βγῆκε μὲ σοβαρότητα.

— Μοῦ φαίνεται πὼς ἐδῶ θὰ τρώμε καλύτερα παρὰ στοῦ Δρίσκολλ, εἶπε ὁ Ματτίας.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ κυρία Μίλλιγκαν ἦλθε νὰ μᾶς ἰδῆ. Γιὰ συνόδευαν ἕνας ράφτης καὶ μιὰ ραφτρα, ποὺ μᾶς πῆραν μέτρα γιὰ φορέματα καὶ γιὰ ἀσπρόρρουχα.

Μᾶς εἶπε πὼς ἡ Λίζα ἐξακολουθοῦσε νὰ μιλᾷ καὶ πὼς ὁ γιατρὸς ἐβεβαίωνε ὅτι γιατρεύτηκε. Κι' ἀφοῦ κάθησε μιὰ ὥρα μαζί μας, μὲ φίλησε τρυφερά, ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Ματτία κι' ἔφυγε.

Ἔτσι ἐρχόταν τέσσερες ἡμέρες καὶ κάθε φορὰ δειχνόταν σὲ μένα πιὸ τρυφερή· ἀλλὰ καὶ μὲ κάποια συγκράτηση, σὰ νὰ μὴν ἤθελε νἀφίνεται σ' αὐτὴ τὴν τρυφερότητα ἢ νὰ τὴν ἀφίνῃ νὰ παραφαίνεται.

Τὴν πέμπτη μέρα, ἀντὶ τῆς κυρίας Μίλλιγκαν, ἦλθε ἐκείνη ἡ καμαριέρα, ποὺ τὴν εἶχα ἰδῆ ἄλλοτε στὸν Κόκνο. Μᾶς εἶπε πὼς ἡ κυρία Μίλλιγκαν μᾶς περίμενε στὸ σπίτι της, καὶ πὼς ἕν' ἁμάξι ἦταν στὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου, γιὰ νὰ μᾶς πάη ἐκεῖ.

(Ἕπεται συνέχεια)

«Ἀγαπημένο μου παιδί... εἶπε» (Σελ. 389, στ. α')

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΟ ΝΕΚΡΟ ΒΑΣΙΛΙΑ

Ὠραῖε Νεκρέ, τοῦ ὕπνου Σου
τοῦ αἰώνιου τὰ βύθη,
Δὲν θὰ ταράξῃ πιὰ ποτὲ
τοῦ Πόνου ἡ ἀνατριχίλα,
Γλυκειὰ θεὰ τριγύρω Σου,
λευκὴ ἡ Γαλήνη ἐχύθη,
Καὶ στοργικὰ σοῦ ἀγκάλιασε
καὶ Νειότη καὶ Πορφύρα !

Βαθειὰ στὸ δάσος, ἀπαλά,
ὡσὰν πνοὴ πλανιέται
Μουρμούρισμα λυπητερό,
ἀνάμεσα ἀπ' τὰ φύλλα,
Ὁ χειμωνιάτικος βοριὰς
ὦ ! πῶς παρατονιέται,
Καὶ κλαίγει, κλαίγει σιγαλά,
γιὰ τὴν ἀνίλεη Μοῖρα !..

Ρόδον τῆς Ρόδου

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Στὴν Ἀνθεμίδα χαρισμένο)

Μοῦ φαίνεται πὼς ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω ἐκεῖνο τὸ ἐπεισόδιο ! Ἠμαστε μονάχες στὸ σπίτι μας, μιὰ φίλη μου κι' ἐγώ, χρυσὸ κορίτσι αὐτὴ μὰ . . . πολὺ φοβητσάρα.

Καθόμαστε καὶ μιλούσαμε γιὰ διάφορα ·καί, δὲ ξεύρω πῶς, ἤρθε ὁμιλία γιὰ φαντάσματα. Ἐγὼ προσπαθοῦσα νὰ πείσω τὴ φίλη μου πὼς εἶναι ὅλα ἀγοησίες καὶ, γιὰ νὰ μὲ κάνῃ νὰ πιστέψω,αὐτὴ ἄρχισε νὰ μοῦ διηγῆται μιὰ τέτοια ἱστορία, τάχα γεγονός, μὲ νεράϊδες ποὺ παίρνουν τὴ μιλιά,κ.τ.λ.κ.τ.λ. Σὰν τελείωσε :

— Οὔφ ! καϊμένη, τῆς λέω, κι-στεύεις τέτοιες σαχλαμάρες;..

—Ναί, καλά,σαχλαμάρες!..Αὐτὸ ποὺ σοῦ εἶπα,δὲν ξέρω,μπορεῖ νἆνε καὶ ψέμματα, γιατὶ τάκουσα· ἀμὲ νὰ σοῦ πῶ τι εἶδα ἐγώ, μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια ; !

— Λέγε, λοιπὸν γ' ἀκούσουμε ! Εἶμαι ὅλο αὐτιά !

— Νά, πέρσυ τὸ καλοκαίρι ποὺ μέναμε στὴν ἐξοχὴ· θυμᾶσαι,- συνήθιζα, κάθε μεσημέρι, νὰ ξαπλώνουμε κάτω ἀπὸ ἕνα δένδρο καὶ νὰ διαβάζω. Μιὰ μέρα, 'κεῖ ποὺ ἤμουν ξαπλωμένη στὴ θέση μου, ἀκούω ἕνα παράξενο κρότο, πολὺ κοντά μου. Γυρίζω νὰ δῶ.... Τί-κρα .. ψυχή !.... Ξαναρχίζω τὸ διάβασμα... Σὲ λίγο ὁ ἴδιος κρότος.. Μ'αὐτὴ τὴ φορὰ, γυρίζοντας, πρόφτασα νὰ ἰδῶ σὰ μιὰ σκιὰ ἀνθρώπου, πολὺ ψηλοῦ, ποὺ πέρασε ἀπὸ δίπλα μου καὶ σὰν κάνγὸ χάθηκε μέσα στὰ δένδρα. Κι' ἀμέσως ἀκούστηκε ὁ ἴδιος παράξενος κρότος. Φαντάσου τὴν τρομάρα μου !... Σηκώνουμαι νὰ φύγω . . Τὰ πόδια μου κοιμένα ἀπ' τὸ φόβο...

— Καλέ, μὴν τἄδες ὅλα αὐτὰ στὸν ὕπνο σου, κεῖ ποὺσουνα ξαπλωμένη στὴ σκιά ; ... τῆς λέω ξενγοντας.

— Μὰ ὄχι ! ὄχι! Ἤμουν ἐντελῶς ξυπνητή, σὲ βεβαιώ.

— Ἀ! ἔτσι ; Μπορεῖ...

Δὲν πρόφτασα νὰ τελειώσω τὴ φράση μου. Ἡ φίλη μου κατάχθηκε ὄρθια, κατατρομαγμένη.

— Ἄκου, μοῦ λέει πνιγμένα. Δὲν ἄκουσες τίποτα ; Αὐτὸ τὸ τρίξιμο, στὸ διπλανὸ δωμάτιο ;..... Ἡ σκιά... τὸ φάντασμα . . . Βοήθεια, Παναγιά μου ! . . .

— Ἔλα, καϊμένη... λεγάκι ψυχραιμία... Μὴν κάνεις σὰν παιδί ! Τί τρίξιμο καὶ φάντασμα μοῦ λές ; Ὁ ἀέρας θἆναι !

— Μὰ γιὰ πρόσεξε ! . . Νά! νάτο πάλι ! . . .

Κι'αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν βάσταξε. Ἁρπάζει τὸ καπέλλο της, φτάνει στὴ σκάλα, κατεβαίνει τέσσερα-τέσσερα τὰ σκαλοπάτια καὶ φεύγει, ἀφίνοντάς με μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα !

Πέρασαν λίγες στιγμές. . . Μόλις συνῆλθα,σκέφθηκα νὰ πάω νὰ δῶ τὶ τρίξιμο ἦταν στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Ἀνοίγοντας τὴν πόρτα, κανένας κρότος δὲν ἤρθε στ' αὐτιά μου. Ἡσυχία, μόνο τὸ γατάκι μας κοιμόταν κουλουριασμένο σὲ μιὰ καρέκλα.Βαρέθηκε, φαίνεται, νὰ γρατσουνᾷ τὴν πόρτα μὲ τὰ νύχια του γιὰ νὰ τ' ἀνοίξω κι' ἀποκοιμήθηκε.

Αὐτὸ τὸ τρίξιμο εἶχε ἀκούσει ἡ φίλη μου καὶ πῆγε νὰ παλαβώσῃ ἀπ' τὴν τρομάρα ! Τὰ γέλια ποὺ κάναμε σὰν τῆς τάλεγα τὴν ἄλλη μέρα!...

—Εἶδες τώρα πὼς ἔχεις ἄδικο νὰ φοβᾶσαι καὶ νὰ χάνῃς τ' αὐγά καὶ τὰ καλάθια μὲ τὸ τίποτα; τῆς λέω. Ποιὸς ξέρει ἂν δὲν ἦταν ἔτσι κι' ἡ σκιὰ ποὺ εἶδες πέρσυ;

— Ἄ, δὲν τὸ πιστεύω ! . . Σὲ παρακαλῶ μόνο, μὴν πῆς τίποτα στὶς ἄλλες καὶ μὲ κοροϊδεύουν....

— Ἔννοια σου, δὲ λέω. Πῆρες ἄραγε ἕνα καλὸ μάθημα.

Χιώτικο Τριανταφυλλένια

ΦΙΛΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἀγαπημένε μου φίλε,

Ἔδωκε ὁ Θεὸς νὰ μοῦ γράψῃς. Τὸ περίμενα πῶς καὶ πῶς αὐτό σου τὸ γράμμα. Κι' ἔφτασε στ' ἀλήθεια σὲ μιὰ στιγμή, ποὺ ὅλος ἤμουνα χωμένος μεσ' τὴ μελαγχολία μου. Μοῦ ἦταν σωτήριο. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ τἄλλαβα, δὲν ξαναμελαγχόλησα. Ἴσα-ἴσα ἀπὸ τότες νοιώθω μέσα μου ἕνα φῶς νὰ γλυκοφέγγῃ. Δὲν ξέρω τί εἶναι,μὰ τὄχω γιὸ προμήνυμα χαρᾶς. Μὴ νομίσῃς πὼς αὐτὰ ποὺ σοῦ γράφω, τὰ γράφω γιὰ νὰ σὲ κολακεύσω. Κάθε ἄλλο! Κι' ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, δὲν τ' ἀποδίδω ὅλα στὸ γράμμα σου. Αὐτὸ πιὰ τὸ ξέχασα. Τὸ γράμμα σου ἔκαμε τὴν ἀρχή...Ἦταν σὰν τὸ χελιδόνι ποὺ προαναγγέλλει τὴν ἄνοιξη, μὰ δὲν τὴν φέρνει. Ὁπωσδήποτε εἶμαι σὲ μιὰ ἀπ' τὶς εὐχαριστότερες στιγμές αὐτοῦ τοῦ καιροῦ. Καὶ τώρα ποὺ σοῦ γράφω τοῦτα, θυμοῦμαι κάτι παρόμοιες παλιὲς στιγμές.

Πολλὲς φορές, ὅταν ἤμουν μικρότερος, ἐκεῖ ποὺ διάβαζα τὰ μαθήματά μου, ἔννοιωθα τὴν καρδιά μου νὰ φουσκώνῃ ἄξαφνα ἀπὸ χαρά. Ὁ Χριστός, ψιθύριζα, ὁ Χριστός. Βάζει τὸ χέρι Του πάνω μου, γιατὶ διαβάζω.Κι' ἐγκαρδιόνομουνα ἔτσι στὸ διάβασμά μου. Ἀργότερα πάλι, ὅταν ἔχασα τοὺς καϊμένους μου τοὺς γονεῖς, ἔλεγα πὼς ἦταν αὐτοί. Κοί, γιομάτος, τότε, ἀπὸ μιὰ σπάνια γλύκα, ἔπεφτα μὲ τὰ μοῦτρα στὸ διάβασμα.Μὰ σήμερα τί νὰ πῶ; Ὁ Χριστὸς δὲν μπορεῖ νἆναι! μήτε κι' οἱ γονεοί μου. Τότε τί εἶναι ; Μία ὑπόθεση μόνο μοῦ μένει νὰ κάνω. Ἴσως εἶναι ἡ ἰδέα, ποὺ πλανιέται μέσα μου, νὰ σοῦ ἀπαντήσω. Κι' αὐτὴ εἶναι! Γιατί, νά, αἰσθάνουμαι μέσα μου τὴ χαρὰ βασίλισσα. Τέλεια δηλαδή. Ἐπιτελεσθεῖσαν, ἅπως θὰ μᾶς ἔλεγε ὁ δάσκαλος.

Κύκνος Ἀηδόνης

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Ἔφτασε ὁ χειμῶνας. Βρέχει
Κι' ἄνοια τὴ γῆ σαπίζει
Κι' ὁ ἀγέρας ποὺ μουγγοῦζει,
Πῶς σαλεύει τὸ καλάθι
Καὶ πῶς τρέμουν οἱ φτωχοί!

Χιόνια πέφτουνε κι' ἀσπρίζουν.
"Αχ, κακόμοιρο πουλάκι!
Καῖνε κούτσουρα στὸ τζάκι,
Μὰ ταΐλάκι ἔξω παγώνει
Κι' ἥλιος πιὰ δὲν μᾶς ζυγώνει.

Μὰ τί τάχατες κι' ἂν βρέχῃ,
Κι ἂν ἀστράφτῃ κι' ἂν χιονίζῃ,
Τί κι' ἂν ὁ βοριὰς μουγγοῦζῃ;
Ἀφοβα καθένας τρέχει
Ὅπου χρέος τὸν καλεῖ :

Ὁ μπαμπᾶς στὸ μαγαζί του
Ἡ μαμμὰ κάθε πρωΐ
θὰ ζημώσῃ τὸ ψωμί.
Ἡ Μαριὼ στὸν ἀγγαλειὸ
Κι' ὁ Κωστάκης στὸ σκολειό.

Δήθη

ΤΟ ΜΑΡΑΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ

Ἀπὸ Νεράϊδα τοῦ Κθρίσιου

Ὁ ἀγέρας, ἀνάλαφρα φυσῶντας ἀγάμεσα στὶς συκαμινιές, ρίχνει κάτω ἕνα φύλλο.

Κιτρινισμένο, ἀρρωστιάρικο,κοίτεται στὸ χῶμα. Ὀλεπτὸς τοῦ μίσχος μόλις κατορθώνει νὰ τὸ συγκρατῆ. Ἡ ὄψη τοῦ θανάτου εἶνε ἀπλωμένη πάνω του, καὶ μονιὰ στὴ μέση διατηρεῖ λίγη πρασινάδα,σημάδι ζωῆς ποὺ δὲν ἔσβησε ὁλότελα.

Σκοτεινὲς σκέψεις πλημμυροῦν τὸ μυαλό μου σ' ἀντίκρυσιά του. Μοῦ φαίνεται σὰ νὰ μοῦ λέει : «Ἤμουν κι' ἐγὼ μιὰ μέρα ὥμορφο, δροσερό. Ἡ ἄνοιξη μὲ στόλισε μὲ πράσινο χρῶμα. Ὅλο τὸ καλοκαίρι χάρηκα τὸν ἥλιο,τὴ ζωή Μὰ ἦρθε τὸ φθινόπωρο, τὸ τέλος μας. Ἕνα-ἕνα πέφτουμε. Ὁ χειμώνας δὲ θὰ βρῇ οὔτε ἕνα μας!

Ἔτσι καὶ σὺ γεννήθηκες, ἦρθε γιὰ σένα μιὰ ἄνοιξη, θαρθῆ τὸ καλοκαίρι, μ' ἀλλοίμονο γιὰ σένα τὸ φθινόπωρο κι' ὁ χειμώνας θὰ παλακάσουν καὶ ἡ ζωή σου θὰ σβύσῃ στοῦ βορειᾶ τὸ φύσημα....

Ἔξω ὁ ἀγέρας, ἀνάλαφρα φυσώντας, κάνει τὰ φύλλα νὰ κουνιοῦνται. Καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ψιθυρίζουν τραγούδι ἀποχαιρετιστήριο στὴ ζωή.....

Τριανταφυλλένια

ΗΤΑΝ ΤΡΕΛΛΗ

Μιὰ μέρα ποὺ ἡ θάλασσα ἦταν πολὺ ἄγρια καὶ τὰ κύματα ἔσπαζαν πάνω στοὺς βράχους, μιὰ γυναῖκα κατασπίτρινη, μὲ ξεπλεμένα τὰ μακρυὰ της μαλλιά,ποὺ τὰ κυμάτιζε ὁ ἀέρας, κατέβηκε στ' ἀκρογιάλι. Ποιὰ ἦταν ; τὶ νὰ γύρευε στ' ἀκρογιάλι μέσα σ' αὐτὴ τὴν τρικυμία, σ' αὐτὸ τὸ φρενάρισμα τῶν κυμάτων ;...

Ἔξαφνα ἄρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ κλαίῃ τόσο λυπηρά, ποὺ ἀπαραζότταν ἡ καρδιά σου σὰν τὴν ἀκουγες. Θέλησε νὰ πέσῃ στὴ θάλασσα, μὰ δὲν τὴν ἄφησαν οἱ τῆν πῆγαν στὸ σπίτι της.

Ἔπειτα ἔμαθα πὼς ἦταν τρελλή. Εἶχε τρελλαθῆ ἀπὸ τὴ λύπη της, ὅτεν ὁ ἄνδρας της καὶ τὰ παιδιά της, ποὺ ἦταν ναῦτες, βρῆκαν τὸ θάνατο στὴ θάλασσα. Καὶ κάθε φορὰ ποὺ πιάνει τρικυμία, ἔρχεται στ' ἀκρογιάλι καὶ φωνάζει τὸν ἄνδρα της καὶ τὰ παιδιά της. Μὰ ἄδικα ἡ δυστυχισμένη !.. Ὅ,τι ἡ θάλασσα παίρνει, δὲν μᾶς τὸ δίνει πιά. Καὶ τότε, στὴν ἀπελπισία της, θέλει νὰ πέσῃ κι' αὐτὴ νὰ κνιγῆ. Μὰ τὴν σώζουν...

Μὴ μὲ λησμόνει

ΧΑΛΑΣΜΟΙ

1.

Φυσᾷ τάγέρι δυνατὸ
Μὲ πένθιμα τραγούδια,
Στὸ πέρασμά του σέρνοντας
Φυλλάκια καὶ λουλούδια,
Ὅ,τι καλό, ὅ,τι ὥμορφο
Στὸ δρόμο του ἀπαντᾷ.

Φυσῶντας καὶ λυσσάζοντας
Στὸ σπιτικό μου φτάνει,
Γιὰ ἕνα μονάκριβο φυτό,
—Κι' αὐτὸ θὰ τὸ μαράνῃ ;...—
Ποὺ ἐκεῖ στὸν τοῖχο στέκεται
Μ' ἀνθάκια εὐωδιαστά !..

Νύσης Ἄνος

ΣΙΩΠΗΛΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

Βρίσκομαι στὸ κοιμητήρι.Μπροστά ἕνας τάφος μαρμάρινος μ' ἐλκύει καὶ μὲ κάνει νὰ διαβάσω τὴν ἐπιγραφή. Τ' ὄνομα ἐκείνου ποὺ κοίτονταν ἐκεῖ, εἶναι γνωστό μου, κι' ἐκείνη τὴ στιγμὴ παρακαλῶ τὸ Θεὸ γι' αὐτόνε.—Πλάϊ μου εἶναι κι' ἕνας ἄλλος τάφος. Μὰ 'κεῖνος' δὲν εἶναι μαρμάρινος. Ἔχει μονάχα γύρω-γύρω πέτρες. Ἐκεῖνος δὲν προκαλεῖ κανένος τὴν προσοχὴ καὶ κανένας δὲν παρακαλεῖ τὸ Θεὸ γιὰ τὸν ἀφαγῆ κι' ἄμοιρο ἄνθρωπο ποὺ κοίτετ' ἐκεῖ κάτω. Καὶ βυθισμένος σὲ μιὰ λυπηρὴ σιωπή, σκέπτομαι: Γιατὶ τάχα νὰ μὴν ὑπάρχει μιὰ ἰσότητα στὸν κόσμο, οὔτ' ὕστερα ἀπ' τὸ θάνατο;

Γιατὶ νὰ μὴ τιμῶνται τὰ προτερήματα καὶ ἡ καρδιὰ ἑνὸς ἀνθρώπου, ἀλλὰ τὰ χρήματά του;

Ἠπειρωτάκι

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

1.

—Καὶ πῶς γράφεται τὸ θ ύ ω ;
Ἐρωτᾷ ὁ καθηγητής.
—Μὲ τὴν πέτνα ! τοῦ ἀπαντάει
Ὁ Κωστάκης μαθητής.

2.

—Εἶσαι ἔνοχος ἢ ἀθῶος ;
Τὸν ρωτᾷ μι' ἄλλη φορά.
—Ἀπὸ σᾶς κι' ἐγὼ θὰ μάθω !
Ὁ Κωστάκης τοῦ ἀπαντᾷ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης 'Ανοίξεως

***

Ἡ μητέρα πιάνει τὸν Γιῶργο νὰ κακομεταχειρίζεται τὸ βιολί του, νὰ τὸ κτυπᾷ, νὰ τὸ ξύνῃ.

—Γιατὶ κάνεις ἔτσι τὸ βιολί σου; τὸν ρωτᾷ μὲ θυμό.

—Γιὰ νὰ παλιώσῃ, μαμά!

—Καὶ γιατὶ νὰ παλιώσῃ,παλιόπαιδο ; Γιὰ νὰ μοῦ γυρεύῃς ὕστερα καινούριο ;

— Ὄχι μαμά. Μὲ ὁ δάσκαλος μοῦ εἶπε πὼς ὅσο πιὸ παλιὸ εἶναι τὸ βιολί, τόσο καλύτερα παίζει.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸν Περίγιηκα τ. Γέλωτος

ΑΛΛΑΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΑΙΔΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 3 Νοεμβρίου 1920.

Στερεότυπον : Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἐρωτήσεις καὶ ἀπορίας, ποὺ εὐκολα βρίσκει καθένας τὴν ἀπάντησιν καὶ τὴν λύσιν στὸν 'Οδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ', ἅμα τὸν διαβάσῃ προσεκτικά ("Ἴδε φύλ.1—3.)

ΚΑΤΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΕΝΟΙ οἱ φίλοι μου μὲ τὰ Νέα τοῦ 1921. Ἡ ἀναγγελία τοῦ μυθιστορήματος «Ὁ ΜΙΚΡΟΣ ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ» ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωση κι' ὅλοι μοῦ γράφουν ὅτι ἕνα τέτοιο μυθιστόρημα ἐπεφύλασσαν. Ἐπίσης ἡ «ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ», τὴν μάλιστα μὲ τὴν ἐμφάνιση τῶν ἀγρίων, τοὺς φαίνεται ὅτι ἀποκτᾷ ἕνα ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον, ποὺ θὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ τὴ συνέχεια, ὡς τὸ τέλος, ὅπως εἶπαν κι' ἐγώ. Ἔτσι σὰν διάστημα τοῦ 1921 θὰ ἔχουν δυὸ ἑξαχα συνεχῆ ἀναγνώσματα, ποὺ θὰ εἶναι ἡ βάσις τοῦ φύλλου, ἐπὶς τόσων ἄλλων ποὺ θὰ τὸ στολίζουν τακτικά. Ἀποτέλεσμα τῆς μεγάλης καὶ γενικῆς αὐτῆς ἐναρσκείας, εἶναι ἡ πυκνὴ ἀνανέωσις τῶν συνδρομῶν, ποὺ τὴ συνοδεύουν ὑποσχέσεις γεννάιου ξεσπαθώματος. Εἰμπορῶ λιαπὸν νὰ εἶμαι βεβαία, ὅτι τὸ 1921 θὰ πάῃ καλά. Κι' αὐτὸ πάλι θὰ τὸ χρωστῶ, ὅπως πάντα, στὴν ἀγάπη τῶν καλῶν μου παιδιῶν, ποὺ ἀναγνωρίζουν τὰς θυσίας μου, τοὺς κόπους μου, καὶ πρόθυμα κάνουν ὅ,τι εἰμποροῦν, διὰ νὰ μ' ἐλαφρώνουν καὶ νὰ μὲ ἱκανοποιοῦν. Γι' αὐτὸ δὲν ἔχω λόγια νὰ τὰ εὐχαριστήσω !

Ἕνας φίλος μου, ποὺ μὲ κανένα τρόπο δὲν θέλει νὰ φανερώσω τ' ὄνομά του, μοῦ ἔστειλε 16 δρ. νὰ ἐγγράψω ξυνδρομητὴ ἕνα φτωχὸ παιδί. Τὸ ἔκανα καὶ συγχαίρω τὸ φίλο μου γιὰ τὰ τόσο εὐγενῆ αἰσθήματά του.

Ἑπόμενα, *Καπνέ*, ἔκανε εἶδα στὸ τέλος τοῦ ὡραίου σου γράμματος ἐκεῖνο τὸ σκίτσο, ποὺ παριστάνει ἕνα κορίτσι νὰ . . . κοπνίζῃ ! "Γστεοα δμως εἶδα, ὅτι μὲ τὸν καπνὸ τοῦ τσιγάρου ἤθελες νὰ παρασταθῆς ἁπλῶς τὸ ψευδώνυμό σου, ἔτσι σὰ μιὰ εἰκονογραφημένη ὑπογραφή. Πολὺ νόστιμο!

Ἄλκη Κρίτων, ἔπαυσα νὰ στέλλω φύλλον πρὸς τὸν Ν. Ζ., ἀφοῦ ὁ δυστυχὴς σμένος ἀπέθανε. Παρατηρῶ ὅμως ὅτι ἡ φράσις ποὺ μοῦ τὸ ἀναγγέλεις ἀὸ ἐν λόγω κύριος ἔπαυσε νὰ συγκατα'ἐγεται μεταξὺ τῶν ζώντων πρὸ ἑνὸς περίπου ἔτους, εἶναι κάπως ἀνεπλαδῆς ὅτ' ἕνα νεκρόν. Ἔπρεπε νὰ γράψῃς ἀπλούστατα ·ὁ ἀτυχὴς αὐτὸς ἀπέθανε.» Τὸ ἔέρω, ὅτι δὲν. τὸ ἔκαμες ἐπίτηδες, ἐν γνώσει τοῦ ἀτόπου. Ἀλλ'ἀκριβῶς γι' αὐτὸ σοῦ τὸ παρατηρῶ, γιὰ νὰ προσέχῃς ὅταν γράφῃς καὶ νὰ μὴν δείχνῃς πνεῦμα καρὰ ἐκεῖ ὅπου ταιριάζει.

Λευκὸ Ἀραπάκι, αἱ Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις διὰ τὸν Διαγωνισμὸν γράφονται σὲ κοινὸ χαρτί, ·ς ἕνα τετράδιο, σὲ μιὰ κόλλα μεγάλη, σὲ δυὸ μερκές, σὲ ὅ,τι θέλετε. Μόνον αἱ Λύσεις γράφονται σὲ ἰδιαίτερο χαρτί, ποὺ δίδω ἐγώ. Ὁπωσδήποτε, ἰδὲς καὶ τὴν προκήρυξη τοῦ Διαγ. τῶν Ἀσκήσεων, στὸ 43 φύλλον,γιὰ νὰ ἰδῆς πὼς πρέπει νὰ εἶναι γραμμένες οἱ Ἀσκήσεις, ὡς πότε μπορεῖς νὰ τὶς στείλῃς. κτλ. Χαίρω ποὺ θὰ μοῦ γράφῃς τώρα τακτικά.

Μὲ μεγάλη μου ἐξαχαρίστηση, *Κλέφτικο Βόλτ*, ἔλαβα γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τρία ὁλόκληρα χρόνια. Λυποῦμαι μόνο ποὺ δὲν μπορῶ νὰ συμφωνήσω μὲ τὴν ἰδέα σου. "Ολα τὰ περιοδικὰ τοῦ κόσμου, κι' αὐτὰ ποὺ εἶναι γιὰ τὴ νολαία, καθώς καὶ τὰ μεγάλα, δημοσιεύουν τώρα πολεμικά. Αὐτὸ δὲν θὰ παρεπηρεῖτο βέβαια, ἂν τὸ διάβασμα τέτοιων ἔργων, μετὰ τὸν πόλεμο, ἦταν δυσάρεστο. Ἀπαναντίας σημαίνει ὅτι εἶναι πολὺ εὐχάριστο, πολὺ ἐνδιαφέρον. Ἔπειτα μὴν ἐξεχνᾷς καὶ τὸ παλαιὸ ρητό: «Ἤδεῖα ἡ μνήμη τῶν παρελθόντων δεινῶν»...

Βέβαια ποῦ δὲν ἦταν λόγος αὐτός, γιὰ νὰ μὴ μοῦ γράψῃς τόσον καιρό, *Κουμπάρα* ! "Οστε τὸ μεγαλύτερο ρόλο ἔπαιξε ἡ τεμπελιά. Ἄς εἶναι, ἐπιτέλοις ὅτι ἄλλη φορὰ δὲν θὰ συμβῇ αὐτὸ τὸ ἔκτακτο καὶ σοῦ εὔχομαι νὰ γιατράξετε πάντα μὲ ὑγεία τὴν τοπικὴ σας γιορτή.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ στοργικά λόγια, *Γρηγόρε Ε'*. Καὶ μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση θὰ σ' ἔβλεπα καὶ στὸ γραφεῖο μου, ὅπου, χωρὶς κανένα δισταγμό, μπορεῖς νὰ ἔλθῃς ὁποια μέρα κι' ὁποια ὥρα θέλεις. Γιατὶ τὸ γραφεῖο μου εἶναι πάντα ἀνοικτό, ἀπὸ τὸ πρωΐ ὡς τὸ βράδυ.

Δὲν ἦταν σημαντικές, *Μαγεμένο Τσομπανόπουλο*, ἦταν καρφίτσες, μὲ τάρχικὰ Δ. τ. Π. (Διάπλασις τῶν Παίδων). σ' ἕνα κομβὸ σύμπλεγμα, ποὺ τὶς φοροῦσαν οἱ συνδρομηταί μου. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἐπελείωσαν κι' οἱ περιστάσεις δὲν ἐπέτρεψαν νὰ κάμω ἄλλες. Ἀργότερα, νὰ ἰδοῦμε...Χαίρω γιὰ ὅσα μοῦ γράφεις.

Νὰ κι' ἡ *Ἰδεώδης Καρδιά*, ποὺ ἔπαθε ἀκριβῶς ὅ,τι κι' ὁ *Ἄριελ*. Ἀλλὰ τὸ παράδειγμά του, φαίνεται, τῆ φιλοτιμήσε καὶ μοῦ γράφει σήμερα κι' αὐτὴ ἕνα ὡραιότατο γράμμα. Τῆς ἔστειλα ὅ,τι παρήγγειλε κι' ἐλπίζω νὰ μὴ τὸ ξαναπάθῃ.

Μὲ γειά, *Πανουργάκι* ! Φαντάζομαι τί ὡραῖα θὰ πέρασες στὴν Ἐλβετία, ἀφοῦ μὲ ἔξεσας ὁλοσδιόλου! Ἄς εἶναι, ἐλπίζω ὅτι τώρα, στὴ ·ἐμονότονη ζωή·, θὰ μοῦ γράφῃς συχνότερα κι' ἔτσι θὰ τὴν κάνῃς λιγώτερο μονότονη . . . Χαριτωμένο τὸ γράμμα σου μὲ τὴν περιγραφὴ τοῦ ὅ,τι φαίνεται ἀπὸ τὸ σπίτι σου !

Εἶχα γιὰ τὴν «Ρόδιά» σου, *Πικροδάφνη*, «ἂν εἶναι δική σου», ἀλλὰ δὲν ἐννοοῦσα μήπως τὴν εἶχες ἐάντιγράφει», ἀλλὰ μήπως εἴχες ἀκούσει πουθενὰ τὸ μύθο, "Ὥστε καὶ ἡ μυθιπλαστία εἶναι δική σου; Τότε μπραβο! Δὲν ἦταν βέβαια τὸ τέλειο, μαρτυρεῖ ὅμως ὅτι ἔχεις φαντασία. Ὁ κ. Φαίδων εὐχαριστήθηκε πολὺ γιὰ τὴν ἐντύπωσή σου ἀπὸ τὴν «Ἐπιστολὴ» του ἐκείνη.

Ἡ *Ὠχρὰ Ὀνειροπόλος* ἔβαλε ἕνα στοίχημα μὲ τὴ θεία της : "Οτι θὰ εἶναι συνδρομήτριά μου ὥς νὰ πάῃ κἄποια χρ νῶν. Τότε ἡ θειά της θὰ τῆς πληρώσῃ 500 δραχμές, ἄλλως ἡ *Ὠχρὰ Ὀνειροπόλος* θὰ πληρώσῃ ἄλλες τόσες στὴ θειά της.Νὰ ἕνα στοίχημα ποὺ ἐξαρτᾶται μόνο ὁπό τὴ θέληση τῆς φίλης μου. Καὶ βέβαια θὰ τὸ κερδίσῃ, ἐνῶ ἡ καλὴ θειὰ θὰ τῆς κάμῃ ὅλα τὰ ἔξοδα γι' αὐτὰ τὰ χρόνια ποὺ θὰ εἶναι συνδρομήτριά μου. Τί καλὰ ἂν εἶχαν ὅλες μιὰ θειά, γιὰ νὰ δεχθῇ τέτοιο στοίχημα! ..

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς : «Στὸ πάρκο» καὶ «Ἀποσπασμ' ἀπὸ γράμμα». — «Γιατρός, κόρη καὶ φωτιά»·—«Τὸ παλιὸ δρομάκι» κτλ. — «Στὸν ἀλησμόνητο ἀδελφό μου».—«Τὸ σπίτι τοῦ ψαρᾶ» καὶ «Σκέψεις». —«Ἀβύριο», «Μαρία Στούαρ» κτλ.—«Κάτι ὡραῖο» καὶ «Ἀποχαιρετισμός».— «Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία» καὶ Οἱ Μῆνες». — «Ὁ μικρὸς κλέπτης». - «Σκέψεις».

Παρατηρῶ, ὅτι αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα δὲν εἶχα οὔτε Φαιδρά. οὔτε Πιεδικὰ Πνεύματα. Τὰ περιφρονεῖτε αὐτά ;

Κρατικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος: «Ὁ στρατιώτης τοῦ Μαραθώνα». *"Εμμετρη μετάφραση μὲ πολὺ ἐπιμελημένους στίχους.*—«Ἀναμνήσεις». *Καλὴ ἡ διήγησι, τρυφερὸ τὸ θέμα, λογικὸ τὸ γράψιμο. "Ἐχει ὅμως κάποια ὑπερβολὴ στὸν τόνο. Πολὺ θρησκευτικὸς. Πολὺ λὰ μινόρε. Καὶ δὲ συγκινεῖ, ὅσο θὰ συγκινοῦσε, ἂν ἦταν πιὸ συγκρατημένος, πιὸ μέτριος.* — «Τσουκνίθρες». *Σάτυρα τῶν ποιητικῶν ὑπερβολῶν, συνειδισμένη παντοῦ, ἀσυνείδιστη ὅμως στὴ Σελίδα μας. Καὶ γι' αὐτὸ τὴν ἐδημοσίευσα, ἂν καὶ, ὡς ποίημα δὲν εἶναι ἔκτακτο.* — «Ἡ καλόβα». *Πολὺ καλό. Τὸ γράψιμο μόνο, ἐδῶ κι' ἐκεῖ, παρουσιάζει κάποιες ἀνωμαλίες· δὲν εἶναι τόσο σωστὸ καὶ ἁπλὸ ὅσο ταίριαζε.*—«Ἡ Ἰδέα». *Πολὺ σωστὴ ἰδέα, πολὺ καλὴ παρατήρηση κι' ἀρκετὰ ἔξυπνα γραμμένο.* —«Μεγαλοψυχία Φιλαργύρου». *Εἶναι, νομίζω, μετάφραση καὶ ἀπὸ τυπογραφικὸ λάθος δὲν ἐσημειώθη.*

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Ὅσοι ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος, ὅρ. 2. Τὰ ἐγκεκριμένα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1920. "Ὅσα συνοδεύονται ἀὸ Α ἀνήκουν εἰς ἄνδρας, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια).

Νέα Ψευδώνυμα : Γαλανόλευκη Σημαία, ἀ. (ΙΚ). *Νικητήριον Ἄσμα*, ἀ. (ΙΚ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτὰ 50 Διὰ τὰς περισσότερας 10 λεπτὰ ἡ λέξις.

Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: ὁ *Δικηγορίσκος* μὲ *Δικηγ.* τ. *Νεολ. Νεαρ. Δόκιμ.*, *Ἰάκ.* νὲ *Τρεμ.* — ἡ *Ἐλπιδοφόρα*, μὲ *Ἀνεμώνην, Μυρτιάν, Φίλον* τ. *Ἀκρογιαλ.*—ὁ *Ἀρσὲν Λουπὲν* μὲ *Γιούντεξ, Ἴπποτ.* τ. *Χρυσαυθ., Ἀκτὴν, Πειρατ.* τ. *Τζιᾶς, Μικρὰν Ἀριστοκρ., Σβέντζ.*—ὁ *Ἰάκωβος νὲ Τρεμὲ* μὲ *Δὰ Μάλιστα, Δὰ Φόξεροτ, Συριανοπούλ

Από τὸ Σάββατον, 5 Δεκεμβρίου

ἤτοι ἀπὸ τὸ 1ον φύλλον τοῦ 43ου ἔτους

ΑΡΧΙΖΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ "ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

Τὸ νέον μυθιστόρημα:

"Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ,,

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

Ἔργον τοῦ Λοχαγοῦ Danrit.—Μετάφρασις ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Τὸ θαυμάσιον καὶ θαυμασίως εἰκονογραφημένον αὐτὸ μυθιστόρημα, τῶν χρόνων τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως καὶ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, περιπετειῶδες, τερπνὸν καὶ διδακτικόν, θὰ ἀναγνωσθῇ ἁπλήστως καὶ ἀπὸ μικροὺς καὶ ἀπὸ μεγάλους.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 191ου Διαγωνισμοῦ λύσεων Σεπτεμβρίου — Νοεμβρίου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 7ης Ἰανουαρίου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ. Ὅπως καὶ τῶν κρυπτογραμμένων φύλλων].

682. Λεξίνριφος

Ἕνα σύμφωνο ἀπαντάει
Μιὰ στενή μας συγγενή.
Καὶ τῆς λύει: "Ἔλα τώρα
Νὰ καθίσῃς ἀτὸ σκαμνί,
—Δίπλα κάθουμε κι' ἐγώ,—
Καὶ νὰ ποῦμε ἕνα 'χρησμό.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δάτρ. δος τ. Μουσικῆς

683. Σιοιχειόγριφος

Τοῦ Αἰγαίου τὰ κύματα
Γύρωθε μὲ βρέχουν.
Κόψε τὸ κεφάλι μου . . .
Στὰ τραπέζι μ' ἔχουν
Καὶ τρυφοῦν τὰ κάλλη μου. . .
Ψηστά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σμυρναίικοῦ Ἀστέρος

684. Μεταγραμματισμός

Στὸ σχολὴ πάει μὲ θῆ.
Καὶ στὴ μάχη πάει μὲ χῖ.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ὑπερήφ. Εὐξεινόπουλο

685. Γρίφος

+ ***** = Αἴμων τ. Ἑλλ.
* + **** = Ἀργοναύτης.
** + *** = Ἰχθύς.
*** + *** = Ἔντομον
**** + **** = Νῆσος τ. Αἰγ.

Οἱ σταυροὶ πτηνὸν ὠδικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φωνῆς τ. Ἠπείρου

686. Τρίγωνον

***** = Ἀρχαία θεά.
**** = Νῆσος.
*** = Ἀρχαία θεά.
** = Ἐπίρρημα
* = Φωνῆεν.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κορφιατοπούλας

687. Αἴνιγμα

Ἂν καὶ λέξις εἶμαι μία,
Δύο πράγματα δηλώ:
Ποταμὸς μεγάλος τώρα,
Τάλλο φυθερὸ θηρίο.

Ἐστάλη ὑπὸ Κόδρου τοῦ Β'.

688—692. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ α' τοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις: Π ὁ θ ὸ ς, ε ι π ὼ ν, ὁ δ ὸ ς, ο ἶ κ ο ς, λ ἀ θ ο ς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μυροβόλου Χαραυγῆς.

693. Διπλῆ Ἀκροστοίχις μετὰ φωνηεντολίπου καὶ ἐλλιποσυμφώνου.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Φωνηεντόλιπον τοῦ τύπου.

*** — **

τὰ δεύτερα γράμματα ἐλλιποσύμφωνον τοῦ τύπου:

* * — * * *

τῶν ὁποίων ζητεῖται ἡ λύσις.

1. Κράτος τῆς Εὐρώπης. 2. Νύμφη. 3. Νῆσος τῆς Ἰταλίας. 4. Εἶδος μύρμηκος. 5. Βασιλεὺς τῆς Φρυγίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ξανθοῦ Ἱππότου.

694. Φωνηεντόλιπον

χ η δ κ ς - κ - ν κ ς - θ ς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Π ἀπ. Ἡσυχίου

695. Γρίφος

Κόλλα Ζ ἢ Θ γέλως ἀεὶ κομψὸ
α

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σβέντζου

ΛΥΣΕΙΣ

εἰς Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλου 35

502. Θεσσαλὸς (θὲς, σάλος.)—532. Φῶσις (φῶ, σῶς,)—504. Πράσο-ράσο.—505. Ζάκυνθος-Κύθνος.—506 Λαυτ.

507. M Π Σ 508. Ἐνδύω—
Ο Β Η ἐν=δύο+(Νι-
Υ Ρ Τ καια-Κέα=)νι
Ν Α Υ Σ Ι Κ Α + (Σαὼν-ὄνν=)
Ε Ε Ι οὶ + Ὄσιρις-
Ρ Υ Κ ἴρις=(ΔΙΟΝΥ-
Ο Σ Η ΣΙΟΣ.—509—

—511. 2. Γηράσκω ἀεὶ διδασκόμενος. 2. Γυναῖκ' κόσμον ἡ σιγὴ φέρει. 3. Μηδένα πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε.—512. ΗΣΙΟΔΟΣ (Ἡμέρα, Ἀσία, Νεῖλος, Αὔγουστος, Φιλαδέλφεια, Ἀλφειός, Βρεντήσιον.)—513. Ὁ ἔχων ὦτα ἀκουέτω ἀκουέτω.—514. Τὸ διότι ἐπεταιτῷ διατί. (τὸ δι' ὅ-τι ἐπ' ε-ται-τὸ διὰ τί.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Αἱ ἀπὸ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος.) Πέραν τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχεῖα δὲ στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 40. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

(Κ'—372)

"ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ψευδωνυμοῦχοι! θέλετε ὑποστήριξι στὸ Δημοψήφισμα; Ἐγγραφῆτε μέλη στὸν *Πανίσχυρο σύλλογό μας*. Ἀπευθυνθῆτε: Κωνστ. Λευκαδίτην, Σμολένσκη 26, Ἀθῆναι.

Βασιλεὺς τοῦ Γέλωτος

(Κ'—373)

Ὑποψήφιοι "ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ,,
ΕΝΔΟΞΟΣ ΕΛΛΑΣ
ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΗΣ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ
ΠΙΣΤΙΣ ΠΑΤΡΙΣ

(Κ'—374)

ΠΙΣΤΙΣ ΠΑΤΡΙΣ
ΠΙΣΤΙΣ ΠΑΤΡΙΣ

(Κ'—375)

Φίλοις Ροδάνθη, χλιε, ευχές. Γράψε *Τιμημένο Τουφέκι, "Ηρως τοῦ 21'*

(Κ'—376)

ΑΠΟΤΕΣΜΑΤΑ Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ

Βραβεῖον: *Γαλάζιος Οὐρανός.* Ἰσότιμος: *Σεπτεσμένος Ἄδης.* "Επαινος: *"Αρης.*

Δεσποινὶς Ἀρλεκίνου

Υ. Γ.—Δὲ βάζω κριτική, γιὰ διαφόρους λόγους. Παρακαλῶ νὰ μοῦ συχωρέσουν αὐτὴ τὴν ἔλλειψη. Περιμένω διεύθυνση τοῦ Γ. Ο.

(Κ'—377)

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ
"ΑΝΘΩΝΑΣ,,

Μερικοὶ νέοι ποὺ θερμὸς ἀναβρασμὸς τοὺς σπρώχνει στὸ νεροπόλο μονοπάκι τῆς τέχνης, ἐνώθηκαν σὲ συντροφιά. Τὰ ἰδανικά τους πολλά. Κυριώτατο: Φιλολογικὲς ἀσχολίες. Μέχρι τώρα γίνηκαν οἱ διαλέξεις: *Δέκου Χλωμοῦ*: «Ὁ "Ερωτόκριτος κι' ὁ ποιητής του», *"Αριελ*: «Chateaubriand» (βίος καὶ ἔργο). Θὰ διαβαστοῦν: *Γιάννη Ἀηδόνη*: «Ὁ Μαβίλης», *Ρεζεντᾶς*: «Γεωργία Σάνδη», *Γιαστωνέζου* «Ὁ Παλαμᾶς». *Χι.* «Τολστόης». Καλόδεχτοι θὲ νάνε στὴ συντροφιά μας ὅσοι γράφουνε (νέοι κοὶ νέες) στὴ «Σ. Σ." Σ.»

Δέκος Χλωμός, "Αριελ, Χι. Γιαστωνέζος, Γιάννης Ἀηδόνης

(Κ'—378)

"ΑΝΘΩΝΑΣ,,

Μεσσηνιακὴ Ἀκτή, Γλυκιαγράφε, Κυθέρεια, "Αλκη, Μίκη Ζέζα, Θαλασσία, Νύμφη, Δνὶς Ἀρλεκίνου, Νύφη "Ανε, Ἀτιτλοφόρητη, Σαλαμπό, "Αρη, Ἀκιρᾶμ, Φῶτος "Αστρης, Ἐλπιδοφόρα, "Ανθρωπε. Ζητοῦμε τὶς διευθύνσεις σας. Γράφτε: Δ. Χ. Λ. Φυλῆς 32, Ἀθῆναι.

(Κ'—379)

Ἀνδρειωμένο Ναυτόπουλο, Πονεμένη Καρδιά, πολύτιμες ἥτανε γιὰ μένα οἱ εὐχοῦλες σας στὴ γιορτή μου. Εὐχαριστῶ. *Νικομ'χη*

(Κ'—380)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ Α. ἀλτ.! Ποιός σ' ἀρνηθῆ τὴν ψῆφο σου γιὰ τὰ ὡραιότατα καὶ πατριωτικώτατα ψευδώνυμα;

Γαλανόλευκη Σημαία

(Κ'—381)

Διαπλασοπαιδες! Ἀποδείξατε τὸν πατριωτισμόν σας ψηφίζοντας τὸ ψευδώνυμον:

Νικητήριον Ἄσμα

(Κ'—382)

Γιούντεξ, δεθχῆτε τὰ θερμά μου συγχαριστήρια διὰ τὰ ὡραῖα σας Μ. Μ. Ἀλληλογραφοῦμεν.

Ἰάκωβος.ντὲ Τριμ.

(Κ'—383)

ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

Ὅλοι ἀσπροσοκ.